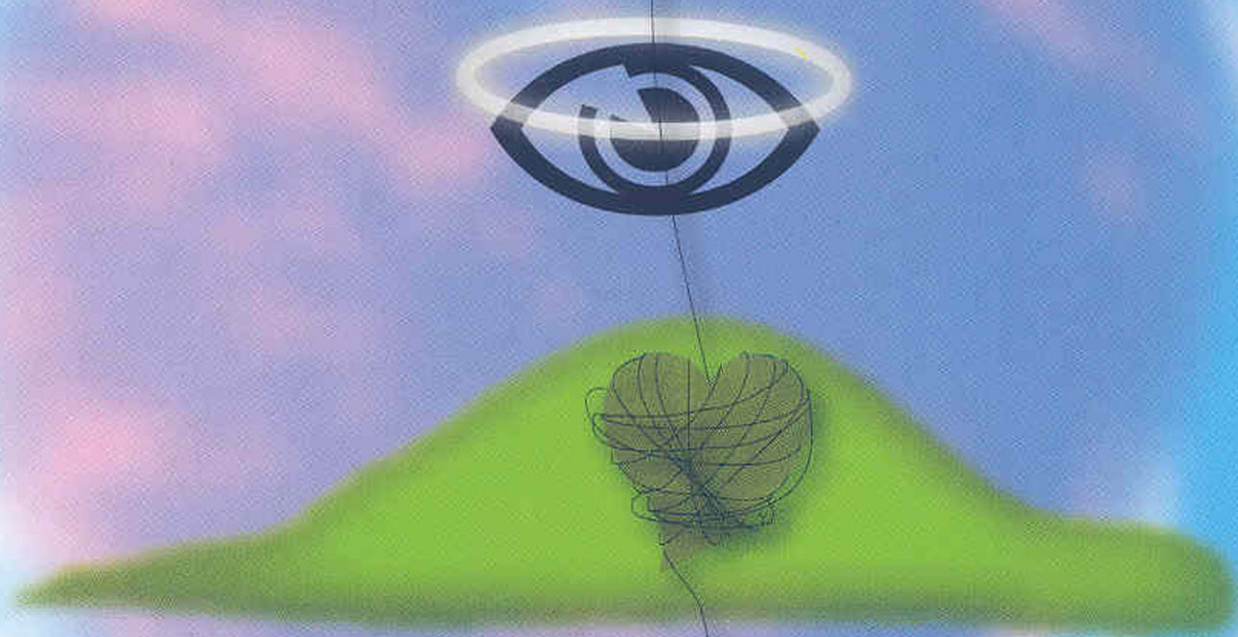

ทางแก้ไข
จุดบอดของใจ

อมรา มลิลลา

ทางแก้ไขจุดบอดของใจ

อมรา มลีลา

ISBN 974-9617-48-7

แบบปก เซาว์ อัสว

ทางแก้ไขจุดบอดของใจ

ณ ชมรมพุทธธรรม โรงพยาบาลศิริราช

วันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖

วันนี้เราจะคุยกันเรื่องทางแก้ไขจุดบอดของใจ
เรามาทำความเข้าใจถึงคำว่า จุดบอดของใจ
กันก่อน จริงๆ แล้ว ใจไม่มีจุดบอดเหมือนของตา
เราเรียกตรงที่ชั่วประสาทตาเข้ามาสู่จอตาว่า จุดบอด
เพราะบริเวณนั้นเป็นเส้นประสาท ไม่มีเนื้อจอตาจะ
รับภาพ ถึงสิ่งที่เรามองจะใหญ่ขนาดเขาพระสุเมรุ
แต่เมื่อมาตกบนจอตาตรงชั่วประสาทตา เราก็มอง
ไม่เห็น จึงเป็นจุดบอด

ใจที่ไปเกาะพัน ไปยึดติดอยู่กับอะไร จน
กระทั่งใครพูดด้วย หูก็ดับ ได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน
จึงถูกเปรียบว่าเป็นจุดบอดของใจ เป็นต้นว่า ใจยึด
สิ่งที่กำลังทำว่าถูกต้อง ทั้งๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัส
อธิบายว่า ที่ทำนั้นผิด เพราะเหตุอย่างนี้ อย่างนี้
อย่างนี้ เราฟังท่าน แต่ก็ไม่ได้ยิน คงทำอย่างผิดๆ
นั้นต่อไป เพราะใจที่ยึดเกิดเป็นจุดบอดขึ้น

ตัวตนที่สำคัญว่าเราทำอะไรผิดไม่ได้ ครั้นพบว่าตัวทำผิดเข้า โดยอัตโนมัติ ใจเจ้าของรับไม่ได้ ว่าตัวผิด ก็กลับเรื่องเป็นว่าคู่กรณีเป็นฝ่ายผิด ดังเรื่องที่ว่าคุณหมอเก่งไปที่วัดป่า แล้วเข้าใจว่าคุณแม่ชีที่วัดนั้นเป็นเบาหวาน เพราะเห็นมดขึ้นปัสสาวะ คุณแม่ชี ปกติอีสานหน้าแล้งจะอดคัตน้ำ ไม่ว่าจะมดน้ำอะไร มดเป็นยกขบวนไปขึ้นทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ฉี่ของคนปกติ มดก็ไปกิน

คุณหมอเก่งท่านไม่เข้าใจ ก็จัดแจงจะเอายาเบาหวานมารักษาคุณแม่ชี คนที่วัดก็ประท้วงกันว่า คุณแม่ชีไม่ได้เป็นเบาหวาน คุณหมอน้ำบังเอิญอยู่ที่วัดขณะนั้นด้วย จึงเสนอให้เจาะเลือดคุณแม่ชีก่อน อาหารเข้าไปวัดระดับน้ำตาลเสียก่อน ท่านเถียงไม่ขึ้นก็จำใจต้องรอเจาะเลือดเข้าวันรุ่งขึ้น เอาไปตรวจที่โรงพยาบาลในเมือง ผลปรากฏว่าระดับน้ำตาลในเลือดของคุณแม่ชีปกติ ไม่เป็นเบาหวาน ท่านก็ไม่ได้ให้ยาเบาหวานคุณแม่ชี ก็ควรจะจบเรื่องกันไป

แต่ที่ไหนได้ ใจของคุณหมอเก่งรับตรงนี้ไม่ได้ ท่านไปเจาะเจอใคร ก็ไปเล่าว่า คุณหมอน้ำ

เขียนอะไรก็ไม่ทราบ ว่าคุณแม่ซีเป็นเบาหวาน
แล้วจะเอายาเบาหวานไปรักษา ท่านก็เลยเจาะจน
คุณหมอน้ำยอมให้ท่านเจาะเลือดคุณแม่ซีไปตรวจ
แล้วพบว่าไม่ได้เป็นเบาหวาน อย่างนี้ เราก็มองว่า
เป็นจุดบอดของใจ เพราะเจ้าตัวไม่สามารถเห็นตาม
จริงได้ว่าตัวทำผิด เลยปิดความผิดไปให้คู่กรณี

ถ้าไม่พิจารณาให้รอบคอบ ก็เหมาะที่ท่าน
เป็นเจ้าของโรงทำน้ำแข็ง บันน้ำเป็นตัว แต่ความ
จริงท่านไม่ได้บันน้ำเป็นตัว อุปาทานที่ยึดมั่นสำคัญ
ว่า ฉันต้องถูก ฉันต้องดี ฉันผิดไม่ได้ ทำให้สติ
ห้ามล้อไม่ทัน

ถ้ายังเด็กยังเล็กอยู่ ยังยำเกรงผู้ที่โตกว่า ยัง
สำรวมระวัง มีสติอยู่กับใจ ก็ยังไม่กล้าทำอะไรตาม
อำเภอใจเต็มที่ ครั้นโตขึ้น บังเอิญเป็นลูกคนใหญ่
คนโต หรือตัวมีตำแหน่ง มีฐานะที่คนต้องยำเกรง
โอกาสที่จุดบอดจะขยายใหญ่ก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว
ทุกๆ เรื่องที่ไปเกี่ยวข้องก็จะบิดเบือน เป็นความดี
ต้องมาที่ฉัน ความผิดไปที่คนอื่นหมด

ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องในชีวิตประจำวันเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่สลักสำคัญ เราก็ .. อึกแล้วหรือ แล้วก็ ..ช่างเถอะ ก็ปล่อยมันไป แต่ถ้าเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย หรือเรื่องที่ยึดโทษกันไม่ได้ ก็ปวดเคียรเวียนเกล้าเป็นปัญหาขึ้นมา แต่จริงๆ แล้ว มันไม่ใช่เรื่องที่น่าานๆ จึงจะเกิดสักทีหนึ่ง แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เสมอๆ ในชีวิตประจำวันของคนเรา

ถ้าไล่เลียงดูดีๆ จุดบอดก็มีตั้งแต่ในเด็กเล็กๆ แล้ว มีครอบครัวหนึ่งซึ่งมีพ่อแม่และลูกชายเล็กๆ คนหนึ่ง ทั้งหมดอยู่กันในบ้านคุณปู่คุณย่า เด็กคนนี้เป็นขวัญใจของทุกคนในบ้าน วันหนึ่ง หลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จแล้ว ทุกคนก็มานั่งพักผ่อนอยู่ด้วยกัน เด็กซึ่งอายุ ๒ ขวบกว่าๆ มาชวนพ่อเล่นเกมงูตกบันได ซึ่งมีกระดานสี่เหลี่ยมเป็นตาหมากรุก มีตัวงูโผล่หัวอยู่ตรงกลางกระดานหางพาดมาตกที่จุดตั้งต้นที่เลขศูนย์

เวลาเล่นก็ผลัดกันทอดลูกเต๋า ลูกเต๋าชิ้นหน้าไหน ผู้เล่นก็เดินไปตามช่องในกระดานตามจำนวนแต้มบนหน้าลูกเต๋า ถ้าเดินไปหยุดตรงช่องที่มีปากงู

งูก็จะกินเราตกลงไปที่ศูนย์ใหม่ บางครั้ง เล่น เล่น เล่นไป เรานำหน้าคู่แข่งไปครึ่งกระดาน จะชนะแล้ว เกิดปะเหมาะเคราะห์หามยามร้าย ทอดลูกเต๋าทิ้งไปตกตรงปากงู ก็ลงมาตั้งต้นที่ศูนย์ใหม่

ปรากฏว่า ในเกมนั้น หลานชายวัย ๒ ขวบ ทอดแต้มชนะพ่อไปลิว ลิว ลิว แต่แล้วก็ไปตกตรงปากงู เด็กเดินหมากของตัวไปวางตรงปากงู แล้วเลื่อนตามลำตัวงูลงมาที่หางงู ที่ศูนย์ ไปมองหมากของพ่อ แล้วก็จับหมากของตัวเลื่อนจากศูนย์กลับขึ้นไปที่พักงูใหม่ เมื่อทุกคนมอง ก็เอาลงมาที่หางงู กลับไปกลับมาอยู่ ๒-๓ ครั้ง ในที่สุดก็ใช้ความกล้าหาญ เอาขึ้นมาวางตรงปากงูอยู่กลางกระดาน

ทุกคนประหลาดว่า อ้าว .. ก็หมากจะต้องลงไป ที่ศูนย์นี่นา เด็ก ๒ ขวบให้เหตุผลว่า ก็ไม่เห็น หรือ ลูกเอาหมากใส่ปากงูลงไปถึงหางแล้ว แต่งูอ้าปากออกมาทุกทีเลย ไม่ใช่เด็กไม่รู้ ไม่ใช่จะโกง เขามีเหตุผลของเขา เพราะเขาแพ้ไม่ได้ แต่จะรับตรงๆ ว่าฉันจะโกง ก็เสียท่า จึงสร้างเหตุและผลมาอ้าง ก็ไม่เห็นหรือ เขาก็ได้ลากหมากลงไปอย่างนั้นจริงๆ

แล้วก็เอาขึ้นมา .. เห็นไหม ขูขย็อนขึ้นมาตั้ง ๒ หน
๓ หน ถ้าขึ้นเอาลงไป มันก็อ้วกออกมาอีก เพราะ
ฉะนั้น หมากก็ต้องอยู่ที่ปากงูนั่นแหละ

ถ้ามองให้ละเอียดถี่ถ้วน เราจะเห็นว่า เออ
จริงนะ กิเลสทุกตัว ไม่ได้มามีขึ้นเมื่อเราเกิดแล้ว
หรือผู้คนในโลกนี้หรือบรรยากาศในโลกเอากิเลสมา
ใส่เข้าไปในใจเรา เรามักพูดกันว่า เด็กเล็กๆ ใจยัง
สะอาด เหมือนผ้าขาวบริสุทธิ์ ครั้นโตขึ้น โตขึ้น
กิเลสจึงมาเปื้อน เราก็เข้าใจผิดตามไป

ท่านพระอาจารย์สิงห์ทองติงว่า ถ้าเป็นอย่าง
นั้น เด็กก็ไม่มาเกิดกัน เพราะใจสะอาดบริสุทธิ์แล้ว
เป็นพระอรหันต์ไปแล้ว การที่ยังมาเกิดมีตัวตนเห็น
โทณโทอยู่ แปลว่ากิเลสยังมีอยู่ในใจ แต่ยังไม่ได้บัพ
ได้เชื้อเพียงพอ ก็เลยยังเหมือนเม็ดอ่อนๆ ที่เป็น
เปลือกหุ้มอยู่ ยังไม่สำแดงฤทธิ์ออกมาให้เราเห็น
เมื่อถูกสิ่งแวดล้อมกระตุ้น ก็ค่อยแตกกิ่งก้านมากขึ้น
มากขึ้น

เด็กคนนี้ก็มิเชื่อของความโลภ ความมีตน
มีตัว ฉันต้องเก่ง ต้องชนะ อยู่ในใจ เท่าๆ กับเรา

ทุกคนที่ไม่ใช่พระอรหันต์ก็มีกันทั้งนั้น แต่ปัญหามีอยู่
ว่า เชื่อแต่ละเชื่อ ก็เลสแต่ละตัวของเรา จะได้ปู้ย
ได้เชื่อทำให้พองใหญ่ขึ้นมาแค่ไหน

ถ้าคิดได้อย่างนี้กัน เราก็จะบอกเด็กว่า งูมัน
ไม่อ้วน แล้วคุณปู่ คุณย่า คุณพ่อ คุณแม่ก็จะค่อยๆ
จับหมากเลื่อนลงไปอยู่ที่หางงู อธิบายว่า ถ้าเราจะ
เล่นกัน เราก็ต้องเคารพกฎกติกา เกมทุกชนิด เมื่อ
เล่นแล้วก็ต้องมีแพ้บ้างชนะบ้าง เหมือนเราไปเล่น
ไม้กระดก ก็ต้องมีกระดกขึ้นบ้างกระดกลงบ้าง สอน
ให้เด็กเห็นธรรมชาติของสิ่งต่างๆ ในโลกนี้ ให้คุ้นเคย
กับกฎของไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มี
อะไรเที่ยง ใครก็จะชนะตลอดกาลไม่ได้ แพ้ตลอด
กาลไม่ได้ มันต้องตั้งอยู่ แปรปรวน เปลี่ยนแปลง
ไป แล้วกลับตั้งขึ้นใหม่ คือค่อยๆ ให้ภูมิคุ้มกันเขา

แต่ปรากฏว่าคุณปู่คุณย่าชื่นชม เห็นว่าหลาน
ฉันเพิ่ง ๒ ขวบ เฉลียวฉลาดเหลือเกิน คิดได้ว่า
งูอ้วน ก็เลยทำให้เด็กภูมิใจว่า ฉันเก่งที่หาเหตุผล
มาอธิบายว่างูมันอ้วน แล้วเลยไม่ต้องทำตามกฎ
เมื่อเป็นอย่างนี้ ระหว่างที่เด็กเติบโตขึ้น พอมีอะไร

ไม่ถูกกิเลสเขา แทนที่จะหาเหตุผลจริงๆ ความ
เคยชินจะสอนให้เขาหาเหตุผลที่เป็นกิเลสมาใช้อ้าง
เพราะทุกกรณี เขาต้องเป็นผู้ชนะ

วันหนึ่ง เราเห็นเขาโตเกินกว่าจะนำเอ็นดู
กับเหตุผลที่เป็นความฉลาดแกมโกง ที่ไม่ถูกต้อง
เราดูเขา เขาก็จะตกใจ ออกสั่นขวัญสยอง เพราะว่า
เขาเคยทำอย่างนี้มาเรื่อยๆ จนเป็นอุปนิสัยไปแล้ว
และทุกคนก็หัวเราะเอ็นดูและชมว่าเขาเก่ง วันนี้
เกิดอะไรขึ้น การอบรมเด็กด้วยความรู้เท่าไม่ถึง
การณ์จึงเป็นพิษเป็นภัย เพราะเอากิเลสในตัวเราไป
ปลุกปั้นเขาขึ้นมา แล้ววันหนึ่งก็ไปบอกว่าทำไม่ได้

เหมือนเรื่องในนิทานอีสป หญิงสาวคนหนึ่ง
สามีตายตั้งแต่ลูกยังอยู่ในท้อง พอลูกคลอดออกมา
หน้าตาเหมือนสามีมาก แม่ก็พุ่มพักรักถนอมลูกชาย
คนนี้เป็นแก้วตาดวงใจ ลูกทำอะไร จะไปรังแกเพื่อน
จะไปขโมยของใคร จะไปทำความผิดชั่วอะไร แม่ก็
บอก ดีลูก ลูกเลยเข้าใจว่า อะไร อะไร อะไร ที่
ตัวทำนั้น ดีทั้งนั้น ต่อมาเด็กโตเป็นหนุ่ม ไปขโมย
ของเขา ถูกเขาแจ้งความ ตำรวจจับ คั่นขงกลาง

ได้ ตำรวจก็เอาเข้าคุก แม่ไปเยี่ยมที่คุก จำได้ว่า
โธ่เอ๊ย ทำไมลูกจึงทำอย่างนี้ แม่เสียใจเหลือเกิน

ลูกก็ตอบ อ้าว ฉันก็ทำอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก
ทำที่ไร แม่ก็บอก ดีลูก ฉันจะไปรู้ได้อย่างไรว่า ทำ
อย่างนี้แล้ว ตำรวจจะมาจับฉันเข้าคุก หาวว่าเป็นหัว
ขโมย ก็แม่บอกแต่ดีลูกทุกที

การที่พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย รักเด็กโดยไม่แฉะ
สอนให้รู้ว่า อะไรผิด อะไรถูก กฎเกณฑ์ข้อบังคับ
มีว่าอย่างไร เรารักแล้วมองที่ผิดที่บกพร่องผ่านจุด
บอดในใจของเรา เป็นการปิดบังความเป็นจริงจาก
เด็ก วันหนึ่งก็จะเกิดผลเสียหาย ทำนองตัวอย่าง
ที่ดิฉันเอามาเล่าสู่กันฟัง หรือตัวเราเองก็เถอะ ไม่มี
ใครบอกเรา เราก็ต้องพยายามดูเขา แล้วย้อนมา
เปรียบเทียบดูเราว่า ที่เราทำ ที่เราว่าง้อวกออกมา
ทำแล้วเรามีความสุข แต่อีกฝ่ายทุกข์ปางตายนั้น
มันถูกต้องหรือเปล่า

ของอะไรก็ตาม ถ้าเป็นของดี ของถูกต้อง
มันดีกับเรา ทำให้เราดีใจ เรามีความสุข มันยอม
ทำให้คู่กรณีของเราดีใจ มีความสุขด้วย เหมือนเรา

หิวน้ำ เราดื่มน้ำฝนเข้าไปแล้วชุ่มชื่น ยิ่งน้ำฝนนั้น
ลอยดอกมะลิด้วย ยิ่งชื่นใจหายเหนื่อย น้ำเหยือกนี้
เอาไปให้ใคร ใครดื่ม จะเป็นคนที่รักเรา หรือเป็น
ศัตรูกับเรา ดื่มแล้วคนเหล่านั้นก็ต้องได้ความชุ่มชื่น
ใจ เป็นสุขอย่างเราเหมือนกัน

ไม่ใช่ว่า ดีกับเรา แต่กับศัตรูเรา กินเข้าไป
แล้ว ปวดท้อง อาเจียน หรือไม่สบายเป็นโรคขึ้นมา
ไม่ใช่อย่างนั้น

สิ่งที่เป็นกรรม ถ้าดีกับใคร ก็ต้องดีกับทุกคน
ถ้ายึดหลักนี้เอาไว้ พอจะหลงไปตามจุดบอดในใจ
เราก็จะนึกคิดได้ว่า มันถูกแน่หรือ เพราะธรรมชาติ
ของใจ ถึงแม้จะมีจุดบอดกันทุกคน แต่ใจนั้นเป็น
ธาตุรู้ รู้ผิดชอบชั่วดี รู้ผิดรู้ถูก แต่โดยมากเราไม่
ฟัง เมื่อมันเตือนขึ้นมา เราสะดุ้ง ตะขิดตะขวงใจ
แต่ประเดี๋ยวเดียวก็หาเหตุผลที่เป็นพาลปัญญา
มาเข้าข้างกิเลส แล้วบอกว่า ฉันถูก

ถ้าทำอย่างนี้บ่อยๆ ใจของเราก็เริ่มด้านขึ้น
ด้านขึ้น จนในที่สุด เสียงเตือนจะเบาลง เบาลง
ตราบเท่าที่เราแข็งแรงแรง ยังเชื่อมั่นในตัวเอง เรา

ก็ยังไม่ทุกข์เดือดร้อน แต่เมื่อไรเรากำลังตกอยู่ใน
วิกฤต เป็นต้นว่า มีเรื่องทุกข์เดือดร้อน เกิดปัญหา
กำลังเจ็บไข้ได้ป่วย เสียงเตือนที่เราว่าเบาๆ นั้นจะ
ดังขึ้นมาพร้อมกัน ในเรื่องที่เราทำบ่อย บ่อย บ่อย
มันจะรัวก้อง สะท้อนกลับไปกลับมา จนกระทั่งใจ
ของเราเกิดอาการหลอน จะเป็นโรคจิตโรคประสาท

คนที่ทำผิด ทำชั่ว แล้วเราไปสงสัยว่า ทำไม
เขาจึงเป็นสุขลอยนวลอยู่ได้ จริงๆ เขาไม่ได้เป็น
สุขลอยนวลอยู่หรอก ในจิตระดับไร้สำนึก ได้สำนึก
และจิตสำนึกของเขา มีการก่อกวนเหมือนคลื่นได้
น้ำอยู่ตลอดเวลา แต่เขาพยายามปิดมันไป หาเรื่อง
อื่นมาสนุกสนานกลบไว้ พอจะคิดขึ้นมา ไปกินเหล้า
สุบยา ทำอย่างโน้นอย่างนี้ เพื่อให้สติสัมปชัญญะ
พราวเลื่อนไป แล้วก็คิดเอาว่า การไปสนุกสรวลเส
เฮฮา ไร้สาระเหล่านั้น คือการรื่นเริงบันเทิง เพื่อ
คลายเครียด

วันหนึ่ง เกิดมีความทุกข์เดือดร้อนมากๆ
เพราะไปประสบปัญหา ซึ่งเปรียบเหมือนฟางเส้น
สุดท้าย ปัญหาเก่าๆ ที่กลบไว้ประทุขึ้นมาผสมโรง

ด้วย จนไม่สามารถเอาอะไรมาหลอกหรือบิดเบือน บิดบังไว้ได้ ใจตัวธาตุแท้ก็สำแดงอาการขึ้นมา เกิด จิตหลอน เป็นโรคประสาท เพราะไม่รู้จะแก้ตัวเอง อย่างไรให้ตัวเจ้าของยังถูกยงเลิศอยู่ได้ เพราะขณะ นั้นกายก็ตกอยู่ในสภาวะที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ใจก็ พลอยระส่ำระสายตามไป ความเป็นจริงปลิวขึ้นมา เต็มไปหมด หันไปทางไหนก็เห็นเต็มตา เหมือนมี ไทรทัศน์อยู่รอบห้อง จะเปลี่ยนไปช่องไหน ช่องไหน ทุกช่องก็ล้วนแต่เป็นเรื่องที่ชี้ให้เราแก้ไขตัวเรา

เมื่อเราไม่เคยแก้ไขตัวเรา ไม่เคยยอมรับที่ ผิดของตัวเองเลย เราก็อัดอั้นตันใจ แต่ถ้าเรายังเห็น ว่าใจจะต้องเสวยผลการกระทำของตัวเองอย่างไร พอจะเปลอสะสมตะกอนกิเลสอกุศล เราก็จะชั่งตวง ว่ามันคุ้มหรือไม่ ผลที่สุดจะเห็นว่า ถ้าทำผิดแล้ว เอาความผิดไปใส่ผู้อื่น เราจะลายนวลไปได้ตลอด กาล พระพุทธองค์คงไม่ทรงสอนว่า ของทุกอย่าง มาแต่เหตุ

หัวใจคำสอนอริยสัจ ๔ คือ สอนว่า ในโลกนี้ มีเหตุ ๒ เหตุ ผล ๒ ผล ถ้าทำความเข้าใจให้

แจ้งในอริยสัจ ๔ คือ เมื่อประกอบเหตุที่เป็นสมุทัย ก็เท่ากับการเปิดโรงงานผลิตทุกข์ ทุกข์ก็จะออกมา ทั้บถมท่วมตัว จนเราหาช่องอากาศจะหายใจไม่ได้ ตรงกันข้าม ถ้าเราค้นหาเหตุจนพบมรรค หนทาง แก้ปัญหาให้หมดไป เราก็สิ้นทุกข์ได้

เมื่อเราพยายามตีกรอบตัวเรา ให้ทำแต่สิ่งที่เป็นมรรค ผลที่เกิดขึ้นย่อมเป็นนิโรธ การหลุดพ้น การสิ้นปัญหา

ถ้าเราเชื่อตามนี้ แล้วพยายามนำหลักนี้มาใช้กับชีวิตประจำวัน ใจจะค่อยมีอิสระขึ้น ที่เคยสะดุ้ง ตายจริง ที่ทำไปนั้นไม่ดี ไปเปลอเหยียบหัวแม่เท้าเขาแล้วไม่ขอโทษ ตอนนีเขามาปรับใหม่ ก็เราเคยทำเขาไว้จริงๆ เพราะฉะนั้น เขาจะโกรธ จะเอาหนี้คืน เรายอมเขา ชดใช้ให้เขา ขอโทษเขาก็จบเรื่องกัน ไม่อย่างนั้นก็ต้องคอยตามผลัดกัน กระที่บอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่จบสิ้นได้เป็นอโหสิกรรมต่อกัน

ถ้าเราเป็นคนจริง โอกาสจะแก้ไขจุดบอดของตัวเราก็มีได้ เพราะพอเราจริงปุ๊บ อะไรที่เป็นความ

ผิดความพลาด เรายอมรับ ใจเป็นของแท้ของจริง
จึงรับเข้ากันได้กับของแท้ของจริง เมื่อไรคนจริงกับ
คนจริงเจอกัน เรานี้กว่าคงบรรลีย์ แต่ความจริง
กลับไม่บรรลีย์

มีเรื่องสมัยโบราณของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นเป็นชาติ
รักษาศักดิ์ศรีมาก ถ้าใครทำให้เขาเสียศักดิ์ศรี เขา
จะทำฮาราคีรี คือคว้านท้องตัวเอง ให้ตายไป ยิ่ง
เป็นทหารด้วยแล้ว ถือว่าตายอย่างมีเกียรติดีกว่า
อยู่อย่างน่าอัปยศ ในเรื่องก็มีนายทหารคนหนึ่งซึ่ง
มีภรรยาสาว มีลูกชายอายุ ๔-๕ ขวบ ปรากฏว่า
ภรรยา นายทหารไปเป็นชู้กับทหารคนสนิทของสามี

สามีรู้เข้าก็ทนอับอายไว้เกียรติไม่ได้ เลยทำ
ฮาราคีรีตัวเองตาย ลูกไปอยู่ในความดูแลของญาติ
พี่น้องฝ่ายพ่อ ลูกรู้ว่าแม่ไม่ดี พ่อจึงต้องฮาราคีรี
เพื่อปกป้องเกียรติของวงศ์ตระกูล ก็ฝังใจว่า เมื่อโต
มีกำลังวังชา มีวิชาความรู้ จะต้องออกติดตามฆ่าชู้
ของแม่ เพื่อเอาศักดิ์ศรีกลับคืนมา

ฝ่ายทหารคนสนิทกับภรรยาของนายทหาร
หนีตามกันไปแล้ว ทั้ง ๒ คนก็ได้คิดว่า จะอยู่ด้วย

กันก็คงไม่มีความสุข เพราะสิ่งที่กระทำเป็นสิ่งไม่ดี ก็เลยแยกกัน ผู้หญิงไปบวชอยู่ที่สำนักปฏิบัติธรรม ผู้ชายเห็นว่า ตนเองยังหนุ่มแน่น มีเรี่ยวมีแรง ควร อยู่เป็นทหาร ปกป้องประเทศชาติ แต่เมื่อมาทำผิด อย่างนี้แล้ว ก็ไปทำประโยชน์ให้ประเทศชาติวิธีอื่น

บังเอิญเมืองที่เขาอยู่มีภูเขาวางกัน จะไป ติดต่อกับชายกับใคร ก็ต้องเดินทางข้ามสันเขาจึงจะ ไปสู่เมืองอื่นได้ การเดินทางก็ทุรกันดารยากลำบาก มาก เพราะภูเขาเป็นกำแพงขวางเอาไว้ คนที่ จำเป็นต้องไปติดต่อกับโลกภายนอก มักเสียชีวิต เพราะถูกสัตว์ขบกัดบ้าง หรือเป็นไข้ป่าบ้าง จึงไม่ ใคร่มีใครที่ออกไปติดต่อกับโลกภายนอกแล้วได้ ปลอดภัยกลับมา

ทหารคนสนิทคิดว่า เราก็มีเรี่ยวแรง มีความ รู้ในการเจาะทำอุโมงค์ ถ้าเราอุทิศชีวิตที่เหลือเจาะ อุโมงค์จนทะลุภูเขาไปถึงโลกภายนอกได้ ก็จะเป็น ประโยชน์กับชาวเมืองมหาศาล เมื่อทำสำเร็จแล้ว เราค่อยไปบวช หรือไปทำอะไรที่พอใจ เขาก็หา เครื่องมือมาเจาะอุโมงค์ไปเรื่อย เรื่อย เรื่อย

เมื่อลูกนายทหารโตเป็นหนุ่ม ก็ออกตามหาซู้
ของแม่ จนรู้ว่ามาเจาะอุโมงค์อยู่ จึงตามมาจนพบ
กัน แล้วถามว่า ท่านไซ้ใหม่ ที่เป็นลูกน้องของพ่อ
แล้วพาแม่หนีมา นายทหารรับว่าไซ้ เด็กหนุ่มบอก
ฉันเป็นลูก จะมาล้างแค้นเพื่อกอบกู้ชื่อเสียงกลับคืน
วงศ์ตระกูล นายทหารตอบว่า ได้ แต่เขาตั้งใจจะ
ทำสาธารณประโยชน์แก่ชาวเมืองนี้ ถ้าเด็กหนุ่มไม่
เชื่อใจ ก็นั่งเฝ้า นอนเฝ้าอยู่ได้ ขอให้เขาเจาะอุโมงค์
จนสำเร็จก่อน

เด็กหนุ่มเห็นด้วยกับความตั้งใจของนายทหาร
ก็ตกลงจะยังไม่ฆ่าจนกว่าอุโมงค์แล้วเสร็จ เมื่อเฝ้า
ไปสักพัก ก็เกิดความคิดว่า เรื่องอะไรเราจะมานั่ง
เฝ้านอนเฝ้าเฉยๆ ช่วยขุดอุโมงค์เสียด้วย สองแรง
แข็งขันจะได้เสร็จเร็วๆ แล้วจัดการฆ่าเสียให้จบ
เรื่อง เราก็คงไปทำอะไรของเราได้

เขาจึงถามนายทหารว่า ถ้าฉันจะช่วยท่าน
เจาะอุโมงค์ ท่านจะสอนให้ไหม นายทหารก็ดีใจที่
ได้แรงมาเพิ่มเป็นสองแรง เขาก็สอนวิธีสกัดหินเจาะ
อุโมงค์ให้เด็กหนุ่ม ต่างคนต่างก็ตั้งใจจดจ่ออยู่กับ

งาน ถ้าเด็กหนุ่มติดขัดไปถามตรงไหน นายทหารก็มาช่วยแก้ไข เมื่อทำไป เด็กหนุ่มก็สังเกต คัดรูของตัวเป็นคนเอาจริงเอาจัง ตั้งใจทำงานอย่างประณีต เสร็จงานก็ไปอาบน้ำชำระล้างร่างกาย แล้วแต่งชุดขาว นั่งบริกรรมภาวนา เป็นอย่างนี้ทุกวัน ไม่เห็นความชั่วร้ายที่ตรงไหน หากเขาเจาะอุโมงค์ผิดหรือมีที่ติดขัด นายทหารจะเป็นครูสอน แก้ปัญหาให้ได้ทุกครั้งไป

จิตใจที่อยู่กันไป ได้ซึมซับความดีงามของอีกฝ่าย ความแค้นก็ค่อยจางไป ระหว่างทำงาน ใจที่เป็นปัจจุบันอยู่กับงานไปเรื่อย ก็เหมือนภาวนา เด็กหนุ่มสังเกตเห็นนายทหารประพฤติตนสม่ำเสมอ ไม่ใช่ทำแต่ต่อหน้า ถ้าเด็กหนุ่มเผลอจะทำอีกอย่าง ใจของเด็กหนุ่มก็รู้สึกเหมือนนายทหารเป็นอาจารย์ของตัว หลังจากอยู่กันเป็นปี อุโมงค์ก็ทะลุไปถึงอีกข้างหนึ่ง

เมื่องานเสร็จ นายทหารก็อาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย ใส่ชุดสีขาว แล้วบอกเด็กหนุ่มว่า เราพร้อมแล้ว เด็กหนุ่มถาม พร้อมอะไร

ก็ท่านมาเพื่อจะฆ่าเรา บัดนี้งานเสร็จลุล่วงแล้ว ขอบใจที่ท่านช่วยให้งานของเราเสร็จเร็วกว่าที่คิด เราไม่มีอะไรห่วงอีกแล้ว เมื่อท่านจะเอาชีวิตเราพร้อมแล้ว

เด็กหนุ่มมองใจตัวเอง เพราะลืมไปแล้วว่าที่มานี้เพื่อจะฆ่าในฐานะที่นายทหารเป็นชู้กับแม่ ทำให้พ่อต้องคว้านท้อง การอยู่ด้วยกันมา ได้เห็นความจริงในปัจจุบันจนความแค้นเลือนไป เหมือนเป็นเงาที่คิดเอาเอง เด็กหนุ่มคนนี้ได้ยึดอยู่กับจุดบอด ใจไม่ติดกับอุปาทานที่คิดว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น อย่างนั้น

เขารับความจริง ปรับเปลี่ยนใจไปตามความจริงที่เห็น คนทุกคนทำผิดกันได้ แต่เมื่อผิดแล้วเขาเอาชีวิตของเขา มาสร้างคุณประโยชน์อย่างนี้ก็น่าสรรเสริญ เด็กหนุ่มเลยบอกนายทหารว่า ใช่ ครั้งแรกเขาคิดอย่างนั้นจริง ๆ แต่หลังจากทำงานกันมาจนกระทั่งถึงวันนี้ เขาลืมไปแล้ว กลับรู้สึกว่าคุณท่านเป็นอาจารย์ของเขา แล้วเขาจะฆ่าอาจารย์ได้อย่างไร เรื่องทั้งหมดจึงเป็นอโหสิกรรมต่อกันไป

ถ้านึกไว้อย่างนี้ พยายามค้นหาจุดบอดในใจตัวเองแล้วแก้ไข ถ้าปฏิบัติใจของเรา ทำนองเด็กหนุ่มคนนี้ เราก็จะแก้จุดบอดของเรา แต่ละจุด แต่ละจุด ไปจนหมดได้ แต่ไม่ใช่จะทำได้ง่ายๆ บางจุดแก้แล้วก็ยังกลับคืนมาอีก

มีผู้ปฏิบัติธรรมท่านหนึ่ง เล่าให้ฟังว่า เมื่อเด็ก ๆ เขาเคยมีความโกรธแค้นทำนองเดียวกับลูกชายนายทหาร เมื่อโตขึ้น เขาก็ได้คิด เขาว่า เขาอภัย อโหสิให้คู่กรณีหมดแล้ว

ครั้งมาปฏิบัติ บางครั้งขณะที่จิตนิ่งเป็นสมาธิเรื่องเก่าๆ สมัยเด็กซึ่งเขาลืมไปหมดแล้ว กลับเป็นเหมือนฝัน ว่ามีใครเอาหนังสือมาฉาย ให้เห็นรายละเอียดต่างๆ ชัดเจน จนเขากลับระลึกถึงความรู้สึกในใจเมื่อเป็นเด็กได้ว่า มันโกรธ ซอกซำ คั่งแค้นอย่างไรบ้าง ประหนึ่งเขาไปประสบเหตุการณ์เหล่านั้นอีกจริงๆ แต่เขาก็ว่าเขาอภัยไปหมดแล้ว ไม่มีติดค้างในใจ

อีกวันสองวันต่อมา เขาไปเจออะเจอบกับบุคคลนั้นจริงๆ เขาบอก มันแปลก ก่อนที่จะฝันว่ารู้สึก

อย่างนี้ขึ้นมา เคยพบกันก็พูดจากันได้เป็นปกติ แต่เมื่อเจอกันครั้งนี้ ในใจของเขากระตุก ขณะที่พูดจาวีสาสะกันตามธรรมดา เขาจับความรู้สึกในใจได้ว่ามีความหมั่นไส้ตั้งแค้นค้างคาอยู่ เขาก็ถามว่ามันเป็นเพราะอะไร

ดิฉันตอบเขาว่า ที่ว่าผืนนั้น จริงๆ มันเป็นนิมิต เมื่อมาปฏิบัติ อะไรที่อยู่ในจิตไร้สำนึก จิตใต้สำนึกของเรา เมื่อถึงวาระอันควร เหมือนผิวน้ำที่มีแหวนคลุ้มอยู่ ถูกลมพัดแหวกให้แสงอาทิตย์ส่องลงไปถึงก้นบ่อได้ เราจึงเห็นว่าก้นบ่อยังมีอะไรตกค้างอยู่

ที่เขาบอก เขาอภัยแล้ว จริงๆ ยังอภัยไม่หมด แต่เพราะกาลเวลาทำให้เลื่อนไป จากการไม่ได้เจอะเจอ ไม่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นทำให้จดจำ เหมือนเราเขียนข้อความลงไปบนกระดาษแผ่นแรกด้วยปากกาหรือดินสอ สร้างรอยกดลงไปบนกระดาษแผ่นต่อไปก็จริง แต่ถ้าเราไม่เอากระดาษไปส่องกับแสงสว่างแล้วเอาดินสอเขียนทับไปอีก รอยนี้ก็เลื่อนตามกาลเวลาที่ผ่านไป

เรามีเรื่องใหม่ ๆ เกิดขึ้นอีกเยอะแยะ ถ้า บังเอิญไปหยิบกระดาษมาส่อง ก็เห็นรอยเหมือนกัน แต่จำไม่ได้แล้วว่าเขียนว่าอะไร เรื่องใหม่ ๆ ที่ติดพัน อยู่ก็สำคัญกว่า เราก็คงหัวมันเถิด นึกว่าจบเรื่อง เราก็ออโหสิเรียบร้อยแล้ว แต่ที่จริงยังไม่จบเพราะ รอยยังมีอยู่ เรายังไม่ได้จัดการลบรอยอันนั้นทิ้ง

เมื่อใจนิ่งถึงวาระอันควร สามารถเห็นลงไป ในจิตไร้สำนึกได้ จึงเห็นว่ารอยยังไม่หมด เพราะ ธรรมชาติของผู้รู้จะเตือน ถ้าเราทำยังไม่เสร็จ ถ้าไม่ ถีถ้วน ก็หลงเชื่อว่า จบแล้ว เข้าใจแล้ว มันไม่ขึ้น มาอีกแล้ว

สิ่งใดที่ยังกลับขึ้นมาทั้งที่เราว่าเราพิจารณา จบแล้ว ให้รู้ไว้ว่า การบ้านของเรายังไม่ถูก เราโกง ผู้รู้เป็นครูที่เที่ยงตรงมาก ถ้าเรื่องใดจบแล้ว มัน จะไม่ขึ้นมาอีก ถ้ายังขึ้นมาซ้ำซาก แปลว่าที่เรา คิดว่าถูกนั้น เราหลอกตัวเอง เราต้องไปพิจารณา ใหม่ จนมันดับไปจริงๆ

แต่ถ้ายังพิจารณาไม่ได้ ก็ต้องไปหาครูบา อาจารย์ผู้รู้ ไม่อย่างนั้นการปฏิบัติจะเป็นการพยาย

เร็ววนอยู่ในอ่าง ทำให้เราเข้าใจผิด กลายเป็น
ปฏิบัติสะสมกิเลส ซึ่งไม่ถูกต้อง

เขาก็ถามว่าแล้วเขาจะทำอย่างไร ดิฉันก็ให้
ใช้วิธีแผ่เมตตา ปกติถ้ารักษาศีลอย่างเดียว ใจยัง
ไม่มีภูมิคุ้มกันพอ มีเบญจศีล ก็ต้องมีเบญจธรรม
ด้วย ถ้าจะโกรธอาฆาตพยาบาทใคร ปกติเราแผ่
เมตตาอยู่เป็นอุปนิสัย เมื่อจะโกรธอาฆาตพยาบาท
ขึ้นมา สติก็จะเตือนว่า อะไรกัน เขียนด้วยมือแล้ว
จะลบด้วยเท้าหรือ เพราะเราแผ่เมตตาให้คนทุกคน
เป็นเพื่อนร่วมเกิดแก่เจ็บตาย อ้าว โกรธขึ้นมา
แข่งชกหักกระดูกอาฆาตพยาบาท มันก็กระไรอยู่
การที่ท่านสอนเบญจศีล เบญจธรรม ก็เป็นเหมือน
อย่างกับยาแก้พิษ

ถ้ารู้ว่าเราเป็นคนเจ้าโทสะ ก็แผ่เมตตาเป็น
อารมณ์ไว้เรื่อยๆ ถ้าเป็นคนรักสวยรักงาม ก็เอา
อนุสสติทั้งหลาย นึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงความ
ตายมาแก้ เราจะได้ไม่ไปหลงกับความสวยความ
งาม ถ้ารู้จักนิสัยของเรา เราก็หาอะไรที่ตรงกัน
ข้ามกับนิสัยเราเอาไว้เป็นคำบริกรรม ถ้าพยายาม

ค้นหาทำความเข้าใจกับใจไปเรื่อยๆ อย่างนี้ ถึงจะมี
ที่ผิดที่บกพร่อง ก็พอจะเห็นช่องทางแก้ไขไปได้

ข้อสำคัญ ต้องถามตัวเองอยู่เรื่อยๆ ว่า เรา
เป็นคนจริงหรือคนปลอม ถ้าเป็นคนจริง พบว่าอะไร
ที่เราผิด อะไรที่เป็นจุดบอดของเรา เราจะยอมรับ
ไม่ใช่เอาความดีเข้าตัว เอาความชั่วไปใส่ให้คนอื่น
เพราะคนทุกคน โดยอัตโนมัติจะเป็นอย่างนั้น แล้ว
จะเป็นตั้งแต่จุดนิดๆ จนกระทั่งเราไม่ทันคิด ไปถึง
จุดใหญ่ๆ ดังตัวอย่างที่เราว่ากันมาแล้ว

จุดนิดๆ ที่เราไม่ทันคิด คือ พอมีอะไรเกิด
ขึ้น ขอให้ได้โทษดินฟ้าอากาศหรือคนอื่นเข้าไว้ เรา
ชี้เกี้ยวจรดน้ำต้นไม้ เราก็ก็น้ำประจักษ์ ขอให้ฝนตก
ลงมา ถ้าฝนไม่ตก เราก็ก็น้ำฝนฟ้า ทำไมไม่รู้จัก
ตกลงมา จริงๆ ฝนไม่ได้เป็นผีบ้าหรือผีดีหรือ
ฝนก็เป็นฝน ถ้ารู้ธรรมชาติของฝนว่าจะเกิดขึ้นได้
เมื่อมีไอน้ำไปรวมตัวอยู่บนอากาศถึงจุดหนึ่ง แล้ว
อุณหภูมิจึงจุดกลั่นตัว ไอน้ำก็จะกลั่นตัวหยดลงมา
เป็นเม็ดฝน

ผมไม่ได้ตกตามกิเลสของเราว่า วันนี้ ฉัน
ขี้เกียจรดน้ำต้นไม้ เพราะฉะนั้น ขอผมมารดน้ำให้ที่
ถ้าเราพยายามฝึกตัดนิสัยเราให้เป็นคนจริง คนตรง
เราจะไล่หาเหตุผลให้กับตัวเอง เมื่อใจกระเพื่อมคิด
อะไรขึ้นมา หรือรู้สึกอะไร กับผัสสะทั้งภายนอกหรือ
อารมณ์ในใจ ที่มาจากสัญญา สังขาร เราต้องไล่
หาไปให้ถึงเหตุจนได้ ถ้าเป็นอย่างนี้สม่ำเสมออยู่
จุดบอดจะไม่มีโอกาสมาครอบคลุม ยึดครองใจของ
เราได้

แต่ถ้าไม่ปฏิบัติอย่างนี้ จุดบอดจะขยายใหญ่
ขึ้น ใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น จนในที่สุด อะไรเกิดขึ้น ก็
ตกบนจุดบอดหมดทั้งนั้น เราคิดอะไร ผิดทิศผิดทาง
ตามแต่อารมณ์ในใจจะลากจูง กระทบทรงไป

วันนี้ ใครทำอย่างนี้กับเรา เรากำลังอารมณ์
ดี เราพอใจ อีกวันหนึ่ง เขาก็ทำอย่างเดียวกันนี้กับ
เรา เพื่อเอาใจเรา แต่เรากำลังอารมณ์ไม่ดี เรารู้ด
ไส จนกระทั่งเขาขวัญหนีดีฝ่อแทบสลบไสไป

ถ้าเราคอยมองตัวเราเอาไว้ เราจะเห็นว่าเรา
เป็นอะไรไป ไม่คงเส้นคงวา ถ้าวันก่อนเราว่าเขาทำ

ดี วันนี้เขาทำอย่างเดิมก็ต้องดีอีก ของดี เมื่อไร
เมื่อไร เมื่อไร ก็ต้องดีทุกกาลเทศะ ใช่หรือไม่ ทำไม
ใจของเราถึงวิปริตแปรปรวนอย่างนี้ ถ้าคอยส่องดู
ตัวเอง คอยเอาสติมาถามหาเหตุผลกับตัวเองอย่าง
นี้เรื่อย ๆ จุดบอดจะเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะได้รับการ
แก้ไขปรับปรุงทันที่

แต่ถ้าเรา .. ช่างมันเถอะ หรือมองออกนอก
โทษว่า เขาสมควรที่เราจะต้องมีอารมณ์ใส่ ก็ช่วย
ไม่ได้ เราก็กลายเป็นก้อนกิเลสไปแล้ว ถูกกิเลส
ประทับทรง เอาปากเอามือเราไปเป็นขี้ข้าหมดแล้ว
แต่บางครั้ง ทั้งๆ ที่เราก็มอง เราพยายามไม่ให้กิเลส
มาประทับทรงเรา แต่เผลอสติวูบเดียว เราก็ไปโดย
อัตโนมัติ ลื้วตามกิเลสไปแล้ว

สมัยที่ดิฉันเข้าไปปฏิบัติอยู่ที่วัดท่านอาจารย์
สิงห์ทอง มีคุณแม่ชีที่ทำกับข้าวเก่งมาก ใจเรา
กำหนดว่า เรากินดินกินน้ำเข้าไปตามที่ท่านอาจารย์
สอนให้พิจารณา แต่พอคุณแม่ชีทำนึ่งไปธุดงค์ เรา
ถึงรู้ว่า ที่เรารู้ว่าเรากินดินกินน้ำนะ ไม่ใช่ มันกิน
ด้วยกิเลสติดในรส แต่ไม่รู้ตัว

ข้าวเหนียวของท่าน แทนที่จะนั่งในหวดตาม
ธรรมดา วันดีคืนดีท่านให้ชาวบ้านตัดกระบอกไม้ไผ่
มา แล้วเอาข้าวเหนียวใส่เหมือนทำข้าวหลาม แต่ใส่
น้ำแทนน้ำกะทิ เอาไปเผาจนสุก แล้วปอกออกมา
จากกระบอก ข้าวเหนียวก็นุ่มละมุนละไม หอมจาก
เยื่อไม้ที่ติดอยู่ ทำให้นุ่มนวลชวนกินผิดกับข้าวหนึ่ง
จากหวดเป็นไหนๆ

หมา ๓ ตัวที่ท่านขออนุญาตท่านอาจารย์เลี้ยง
ไว้เท่าถ้ามีคนแปลกหน้าเข้ามา จะได้เป็นสัญญาณให้
ทางพระเถรทราบ แล้วเข้ามาดูแลความปลอดภัย
ก็มีข้าวกระบอกเล็กๆ ตัวละกระบอกด้วย หมาและ
คนในวัดจึงชื่นบานกันมาก

เมื่อคุณแม่ซีไปรุดงค์แล้ว อาหารก็จะเป็น
อาหารที่ชาวบ้านใส่บาตร คุณแม่ซีที่เหลืออยู่ ท่าน
ไม่ประณีตกับเรื่องอาหารนัก มีอะไรท่านก็ทำไปตาม
นั้น ส่วนใหญ่ก็เป็นอาหารอีสาน ท่านไม่ทันได้นึก
ถึงเราชาวภาคกลาง บางวันเรามองส้ารับข้าวแล้ว
รู้สึกต้องกัดฟันกล้ำกลืน

หมา ๓ ตัวก็คงเสียนิสัยเหมือนเรา เห็นคุณ
แม่ซึ่คลุกข้าวใส่จานไปให้ มันก็ดีใจ แต่พอเข้าไป
ดมแล้ว ก็หางตก เดินกลับไปนอน เห็นแล้วก็นึก
ถึงตัวเรา เลยตั้งใจว่า แต่นี้ต่อไป อะไรที่ได้ตกบาตร
มา เป็นของถูกใจร่อย จะแบ่งเป็น ๔ ส่วนทุกอย่าง

วันหนึ่งก็มีไข่เจียวชิ้นเล็กๆ พอดีคำ แบ่ง
เป็น ๔ ส่วนแล้วก็ได้เท่าหัวแม่มือชนิดเดียว ในใจ
ที่ไร้สำนึกเราคงนึกว่า ไข่เจียวมันน้อยจังเลย ชิ้น
แรกของเรา ก็ตักใส่ปาก แล้วก็ว่าจะเอาที่เหลือใส่
ชามเก็บไว้สำหรับเจ้าสามตัว แต่มันไม่ทันเหตุผล
ของกิเลส ที่อ้างว่าเมื่อคืนนี้เจ้าตุ๊กมาอาละวาด พอ
เราจะเดินจงกรม ก็มาเดินตัดหน้าตัดหลังจนเรา
เดินไม่ได้ ไข่เจียวชิ้นที่ ๒ ของเจ้าตุ๊กก็เข้าปากเรา
ไปโดยอัตโนมัติ แล้วอ้างว่า ต้องลงโทษเจ้าตุ๊ก

พอสติมาทัน ก็นึกได้ว่าเรื่องกินไม่ใช่เรื่องจะ
มาลงโทษกัน เพราะท่านอาจารย์พูดเสมอว่า จะห้อง
ข้างห้องเขียด ก็ต้องให้หนึ่งอิมเท่ากัน เจ้าตุ๊กจะดี
หรือจะไม่ดี แต่ความหิวเป็นธรรมชาติ ไม่ขึ้นกับความ
ดีความไม่ดี ปรากฏว่าไม่ทัน กินไปเรียบร้อยแล้ว

กินไปแล้วจึงเห็นว่า ตายแล้ว นี่เราคอร์รัปชัน
แม้กระทั่งหมานะ น่าสลดใจจริง มันเป็นอย่างนี้
นี่เอง นี่ขนาดเราว่าเราปฏิบัตินะ เผลอสติกะพริบ
ตาเดียวยังไม่ทันกิเลสเลย ชั้นที่ ๓ ชั้นที่ ๔ เป็น
ของหมาถูกต้องเรียบร้อย เจ้าตุ๊กชวยไปวันนั้น แต่
ก็ได้ข้าวคลุกนมผงชดเชย

ช่วงบ่าย ทุกคนในวัดมาช่วยกันกวาดใบไม้
ตามลานวัดจนสะอาดเรียบร้อยแล้วจึงมากินน้ำปานะ
ซึ่งเป็นน้ำหวานหรือน้ำผลไม้ ที่พระพุทธเจ้าทรง
อนุญาตให้พระเณรและผู้รักษาอุโบสถศีลกินในเวลา
วิกาล ช่วงนี้ท่านอาจารย์อนุญาตให้เรานำเรื่องการ
ปฏิบัติมาปรารภสู่กันฟังได้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือน
ใจ ดิฉันก็เล่าให้เพื่อนที่มาด้วยกันฟังถึงเรื่องที่ได้
คอร์รัปชันไข่เจียวเจ้าตุ๊กเข้าไปเรียบร้อยเมื่อเช้านี้

ท่านอาจารย์พระมหาบัวเปรียบกิเลสและสติ
เหมือนหมาไล่เนื้อ ๒ ตัว สติมีหน้าที่คอยเฝ้ากิเลส
เอาไว้ มันก็ตั้งอกตั้งใจเฝ้าตาไม่กะพริบ แต่สักพัก
เดียว หนึ่งตาเริ่มหย่อน เผลอหลับไป กิเลสก็วิ่ง
ไปก่อนนี้สินทั่วจักรวาล แล้วกลับมาล้มตัวลงนอน

ตามเดิม สติก็ลืมตาตื่น มองไป .. อ้อ กิเลสยังนอน
เรียบริ้อยด้อยอยู่ ใช้ได้

ครั้นเขามาทวงค่าเสียหายที่กิเลสไปต่อยห്മมือ
ข้าวห്മมือแกงบรรลัยวายวอด เราก็รับไม่ได้ เพราะ
สติที่ยังเอาเป็นที่พึ่งไม่ได้ ทำให้เราเกิดจุดบอดขึ้น
เราไม่เห็นที่กิเลสประทับทรงเราจริงๆ เห็นแต่ว่าสติ
ตามเผ่ากิเลสเท่าทันอยู่ทุกขณะ ใจก็ไปเพ่งโทษว่า
ใครมาแกล้งรังแกเรา ทำไปทวงหนี้ปลอมมาสร้าง
ปัญหาให้เราแท้ๆ

เมื่อสติที่ไม่ได้ฝึกฝนอบรม ขาดสมรรถภาพ
เช่นนี้ เราจึงไม่สามารถจับได้ไล่ทันกิเลส ปัญหาคาริย-
ทรัพย์จึงมีแต่หนี้สินเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเราตั้งใน
ใจ พากเพียร ฝึกสติให้ระลึกรู้ได้คมทันพฤติกรรม
ของตัว จนรักษาให้สิ่งที่กระทำแต่ละขณะ แต่ละ
ขณะ เป็นมรรคเท่านั้น ทุกอย่างที่เคยหนักหนา
สาหัส ก็จะค่อยคลี่คลาย จนสำเร็จ ถึงมรรคผลได้
ในชาติภพนี้

ท่านอาจารย์สอนว่า เรื่องเก่าๆ ที่เราได้ทำ
เอาไว้ ไม่มากมายหนักหนาสาหัสจนเกินสติกำลัง

ของเราที่จะปิดบัญชีได้ แต่ที่ปิดบัญชีกันไม่ได้นั้น
เพราะทุกวันๆ ปากก็ว่า ปฏิบัติ .. แต่ก็ปฏิบัติแบบ
ที่ กิเลสวิ่งไปรอบจักรวาลแล้ว สติเพิ่งลืมนตาตื่นขึ้น
มา

ท่านเปรียบเทียบว่า พออาจารย์บอกให้ปฏิบัติ
ก็เอาก้อนน้อยๆ ตักกิเลสออกจากโอ่งทิ้งไป แต่
เวลาผัสสะอะไรมากระทบนี่นะ เทกิเลสทีละเป็น
แห่งค์ เป็นแห่งค์ เข้าไปใหม่ แล้วยังไม่รู้ตัวอีกด้วย
ครั้งอาจารย์ดูว่า ไหน ทำไมน้ำในโอ่งถึงสกปรก
กว่าเดิม ก็ไปโทษว่า คนโน้นมาแกล้ง คนนี้มาแกล้ง
เอากิเลสแอบมาใส่ แต่สติตัวเองไม่เพียรฝึกเอาให้
มันรู้เท่าทัน

เวลาท่านเทศน์ เราก็นึก ท่านอาจารย์ยก
ตัวอย่างแต่ละอันช่างเกินจริงทั้งนั้น แต่มาถึงเดี๋ยวนี้
มันจริงยิ่งกว่าจริงอีก คือ เราเป็นอย่างนั้นจริงๆ
แต่เราไม่เห็นเรา แล้วก็เข้าข้างตัวเราอีก เพราะ
จุดบอดในใจเรามันใหญ่มหึมา ใครว่าเป็นไม่ได้
เราก็บรรเลงไปจนตัวเองถลอกปอกเปิกไปหมด มี
กิเลสจอมบงการชี้หลังนั่งคอยอยู่โดยที่เราไม่รู้

ถ้าตั้งใจปฏิบัติอยู่เสมอ เราจะเห็นได้
อย่างที่กล่าวมานี้ ครั้งแรกนั้น เราเองก็ตกใจว่า เรา
ทำได้ถึงปานนี้เชียวหรือ เพราะเวลาที่สติเริ่มคมขึ้น
พออะไรกระทบเราเข้ามานี้ โดยอัตโนมัติ เราดำ
ใจเป็นไฟแลบ หรือคิดชั่วร้ายชนิดที่เราไม่เคยรู้ตัว
ว่าจะพูดหรือคิดอย่างนั้นได้

เหมือนสุภาพสตรีท่านหนึ่ง เข้าใจว่าตัวท่าน
โกรธไม่เป็นแล้ว จนท่านอายุ ๒๕ เข้าวัยเบญจเพส
ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับท่านเหมือนผีซำดำพลอยไป
ทุกเรื่อง ท่านมีปัญหาที่ทำงาน ทางครอบครัว
คุณพ่อคุณแม่เจ็บหนักกะทันหันเกือบจะพร้อมๆ กัน
สามีขับรถไปเกิดอุบัติเหตุทำให้เพื่อนที่นั่งไปด้วยเสียชีวิต
ท่านองพระศุกร์เข้า พระเสาร์แทรก พระ
จันทร์ระแตก

ท่านพบว่า ที่ว่าโกรธไม่เป็นนั้น ขอดอน
คำพูด เพราะช่วงนั้น ไม่ใช่แต่โกรธอย่างเดียว ใน
ใจแน่นชนิดไปด้วยคำด่า คำแข่ง ซึ่งไม่รู้มาจากไหน
เพราะเป็นคำที่ไม่เคยพูด และคิดว่าพูดไม่เป็น เมื่อ
ได้ยินเขาพูดกัน ก็ยังคิดว่าเขาพูดอะไร ไม่เห็นรู้

เรื่อง ไม่เข้าใจ

ท่านเพิ่งเข้าใจที่ท่านอาจารย์บอกว่า อย่างนี้
นะว่า คนอื่นเขาเอากิเลสมาใส่ให้เรา กิเลสของเรา
เองที่อัดแน่นอยู่กับบึงในใจ เป็นตะกอนนอนนิ่ง
อยู่ไม่รู้เท่าไรๆ แต่เจ้าตัวไม่เห็น ที่คนอื่นเขาทำ
ให้เราโกรธ แล้วเราสำคัญผิดว่าเขาเอากิเลสมาใส่
ให้เรา จริงๆ ไม่ใช่ แรงกระแทกจากเขาช่วยให้
ตะกอนที่นอนกันอยู่ในใจเราแตกตัวฟุ้งกระจายขึ้น
มาให้เราเห็น เราจึงได้รู้ ได้ตื่น ควรที่จะขอบคุณ
เขา ขอขอบคุณว่าเขามีบุญมีคุณเหลือเกิน แต่เรากลับไป
โกรธ เฟ่งโทษเขาเป็นเจ้าผีบ้า ที่เอากิเลสมาใส่
ให้เรา

จุดบอดในใจเราเป็นอย่างไร เราถึงมองอะไร
ไม่เที่ยงไม่ตรง แปลอะไรผิดพลาดไปหมด

หลวงปู่บุดดาก็สอนไว้ว่า การปฏิบัติธรรม
ไม่ต้องเอาอะไรมาก เอาแค่สติกับสัมมาทิฐิ แค่นั้น
ก็ถึงนิพพานได้แล้ว ดิฉันก็นึกเฟื่อง เราก็มีสิทธิ
ถึงนิพพานสิ เพราะเราก็มีสติมีสัมมาทิฐินี่นา แต่พอ
อ่านเทศน์ของท่านต่อ ต่อ ต่อไป ท่านขยายความ

ว่าสัมมาทิฐิเป็นอย่างไร อยู่นี้ ท่านยกตัวอย่างถึง
เศรษฐีท่านหนึ่งในสมัยพุทธกาล เศรษฐีท่านนี้สร้าง
ศาลาพักริมทางไว้หลายๆ แห่งสำหรับผู้เดินทาง
ไปมาจะได้อาศัยพักแรม มีความสะดวกสบายตาม
ควร ท่านเศรษฐีสร้างศาลาแล้ว ก็ยังตามตรวจตรา
ดูว่า ผู้ที่มาพักแรมอยู่กันเรียบร้อยดี มีอะไรขาดตก
บกพร่อง ชำรุดแตกหัก จะได้มาซ่อมแซม คนที่มา
พักจะได้ชื่นใจ เหมือนมาอยู่บ้านที่เจ้าของเต็มใจ
ต้อนรับ

วันหนึ่ง ท่านเดินมาสำรวจศาลาของท่าน ก็
ปรากฏมีหนุ่มเขี้ยวใจนายหนึ่ง ย่ำขึ้นไปบนศาลาทั้งๆ
ที่เท้าเลอะซีโคลนแล้วก็นอนทั้งเท้าเลอะๆ อย่างนั้น
ท่านก็ปรารภขึ้นมา หลวงปู่ย่าว่า สิ่งที่ท่านเศรษฐี
กล่าว เป็นความสัตย์ความจริงทุกประการ ท่าน
ปรารภว่า มันทำตัวมันให้เป็นคนเขี้ยวใจ ดูเอาเถอะ
เท้าเลอะเทอะเประอะเปื่อนถึงปานนี้ ก็ยังนอนเข้า
ไปได้

คนเขี้ยวใจยังไม่หลับ ได้ยินท่านเศรษฐีพูดทุก
คำ หลวงปู่ท่านว่า มันก็ลักโกรธท่านเศรษฐี สิ่ง

ที่ท่านเศรษฐีพูดเป็นความสัตย์ความจริงทั้งสิ้น มัน
ควรน้อมเข้ามาสอนตัว แก่ไขตัวเอง แต่มันไม่มี
สัมมาทิฐิ คำพูดท่านเศรษฐีไปตกบนจุดบอดในใจ
มัน มันเลยลักโกรธท่านเศรษฐี

โกรธไม่โกรธเปล่า รุ่งขึ้นมันไปเฝ้าท่าน
เศรษฐี เฝ้าติดกัน ๗ ครั้งจนนาท่านเศรษฐีอดวาย
หมดไป ท่านเศรษฐีก็ไม่ว่าอะไร ไม่ได้แจ้งความกับ
ตำรวจ ไม่ได้ส่งนักสืบไปตามหามัน มันยิ่งคับแค้น
ใจหนักเข้าไปอีก ไปตัดขาวัวท่านเศรษฐีอีก ๗ ครั้ง
ท่านเศรษฐีก็ยังเฉยอยู่ ก็ไปตัดขาม้าของท่านเศรษฐี
อีก ๗ ครั้ง ท่านเศรษฐีก็คงเฉย

มันก็บ้าคลั่งหนักขึ้น พอท่านเศรษฐีไม่อยู่ ก็
เข้าไปในบ้านท่านเศรษฐี สืบถามผู้คนในบ้านว่า
อะไรที่ท่านเศรษฐีรักหวงแหนเป็นที่สุด ทุกคนก็ตอบ
เป็นความเดียวกันว่า ท่านเศรษฐีรักวิหารที่ท่าน
สร้างถวายพระเถร ว่างเมื่อไร ท่านเศรษฐีจะไปอยู่
แต่ที่วิหาร มันก็เลยไปเฝ้าวิหารของท่านเศรษฐี

ท่านเศรษฐีไม่เคยคิดจะสร้างวิหารหลังที่ ๒
การสร้างวิหารหนึ่งหลังก็เป็นมหากุศลอย่างยิ่งแล้ว

แต่เมื่อวิหารถูกไฟไหม้ ท่านเศรษฐีก็คิด แต่ก่อน
พระเถรท่านอยู่ของท่านเป็นปกติ เราก็คงไปสร้าง
วิหารถวายท่าน ครั้นท่านคุ้นกับการอยู่วิหาร แล้ว
จะต้องไปอยู่ที่อื่นก็คงไม่สะดวก คงลำบากเดือดร้อน
ท่านเศรษฐีก็สร้างวิหารใหม่ถวายแทนหลังที่ไฟไหม้
คนเข็ญใจก็ไปเผาอีก ท่านก็สร้างขึ้นมาใหม่ มัน
ก็ตามเผา เป็นอยู่อย่างนี้ถึง ๗ ครั้ง

ระหว่างที่ท่านสร้างวิหารหลังที่ ๘ ท่านคิด
ว่า เราก็คงแก่เฒ่าลงทุกวัน ทรัพย์สินเงินทองก็ไม่
เที่ยง จะวิบัติวอดวายไปเมื่อไรก็ได้ อาจจะไม่ม
โอกาสได้สร้างวิหารใหม่อีก เราจะเข็ญชาวบ้านให้
มาอนุโมทนาบุญ แล้วฝากฝังให้เขาช่วยดูแลวิหาร
แทนเราก็คงแล้วกัน

ท่านเลยประกาศให้ชาวบ้านทราบทั่วกันว่า
ท่านจะฉลองวิหาร เมื่อถึงวันงาน ทุกคนก็มาร่วม
อนุโมทนา รวมทั้งคนเข็ญใจด้วย แต่มันไม่ได้มาอนุ
โมทนาบุญ มันคิดว่า ท่านเศรษฐีไม่ไปแจ้งตำรวจ
ให้ใครมาจับกุมทำร้ายมันก็จริง แต่วันนี้เป็นวันที่
ท่านจะพบปะกับผู้คนที่รักใคร่คุ้นเคย ก็อาจจะพูด

ปรักปรำถึงมัน ถ้าท่านเศรษฐีพูดถ้อยคำทำนอง
นั้น มันจะฆ่าท่านเศรษฐีเสียกลางงานเลย ดังนั้น
มันจึงแทรกผู้คนเพื่อเข้ามาอยู่ใกล้ท่านเศรษฐีที่สุด
จนได้เข้าไปนั่งอยู่ติดเข้าท่านเศรษฐี

เมื่อท่านเศรษฐีเริ่มพิธี ท่านก็ให้ทุกคนอนุ-
โมทนา โดยเฉพาะผู้ที่เฝ้าวิหาร ท่านถือเป็นมิตรที่
มีอุปการคุณสูงสุดของท่าน ด้วยว่าถ้าไม่มีคนๆ นี้
ท่านคงสร้างเพียงวิหารเดียว ไม่ชวนชวายเป็นบุญ
ใหญ่โตถึงปานนี้ คือสร้างถึง ๘ วิหาร ถ้าใครรู้จัก
ให้ช่วยเอาความนี้ไปบอกด้วย ท่านถือว่าคนผู้นี้มี
บุญคุณกับท่านมหาศาล ยกไว้ในฐานะมิตรผู้มีอุป-
การคุณสูงสุด

คนเข็ญใจได้ยินก็ตกใจ เพราะคิดแต่ว่าท่าน
เศรษฐีจะต้องพูดว่ามันในทางชั่วร้าย เพราะเป็นมัน
มันต้องทำอย่างนั้น มันจึงไปสะกิดขาท่านเศรษฐี
บอกว่ามันนี้แหละคือคนเฝ้าวิหาร ท่านเศรษฐีก็ดีใจ
ถามมันว่า จะให้ท่านทำอย่างไร ท่านจะกราบเจ้า
คนเข็ญใจเพื่อต้อนรับให้สมฐานะเพื่อนผู้มีคุณใหญ่
หลวง

คนเข็ญใจปฏิเสธ ไม่ต้อง ไม่ต้อง การที่มัน
ได้ยืมท่านเศรษฐีพูดอย่างนี้ มันรู้สึกจับใจมาก จึง
จะขอฝากตัวเป็นศิษย์ท่านเศรษฐี ให้ท่านสอนทำ
อย่างไรจึงจะคิดดี ๆ เป็นอย่างท่านเศรษฐี

ท่านเศรษฐีปฏิเสธว่า ไม่ได้ ก็เราบอกแล้วว่า
ท่านไม่ใช่เพื่อนที่เสมอกัน เป็นเพื่อนผู้มีพระคุณสูง
ต่อเรา อย่างท่าน ต้องไปศึกษากับพระพุทธรเจ้า
เราไม่สามารถสอนท่านหรอก

คนเข็ญใจถามท่านเศรษฐีว่า ท่านยังจะเห็น
มันเป็นมิตรผู้มีอุปการคุณอยู่อีกหรือไม่ ถ้าทราบว่า
มันไม่ใช่แต่เผาวิหารนะ มันเผาณา มันตัดขาไว้ ขา
ม้าของท่านเศรษฐีด้วย

ท่านเศรษฐีก็ว่าแน่นอน ท่านก็ยังเป็นมิตรผู้
มีบุญคุณอยู่นั้นแหละ ไหน ๆ เมื่อท่านบอกให้เรา
รู้ความจริงอย่างนี้แล้ว ขอเราถามท่านคำหนึ่งเถอะ
เราไปทำอะไรให้ท่านโกรธแค้นสาหัสถึงปานนั้น
ช่วยบอกให้เรารู้หน่อย เราจะได้แก้ไขตัวเรา ถ้า
สิ่งนั้นเราทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เราจะได้
ไม่ไปทำทุกข์ทำโทษให้คนอื่นอีก เมื่อทราบแล้ว เรา

ขอโทษท่านแล้ว ยังไม่เป็นที่พอใจ ท่านต้องการ
อย่างไร ถ้าอยู่ในวิสัยที่เราจะทำให้ท่านได้ เราก็ค
ยินดีเต็มใจจะทำ

คนเข็ญใจก็บอกท่านเศรษฐีว่า ท่านจำได้ไหม
คืนหนึ่งท่านเดินดูศาลาที่พักริมทาง แล้วก็ตำหนิว่า
คนอะไรทำเลอะเทอะเประอะเปื้อนก็ยังนอนเข้าไปได้
มันนี่แหละคือไอ้คนนั้น มันโกรธที่ท่านเศรษฐีมาว่า
ท่านเศรษฐีเกือบจะย่นออกไปแล้วว่า ก็ที่ว่
นั้น ถูกหรือเปล่าละ แต่สติของท่านคมไวทันกาล-
เทศะ น้อมเอาสิ่งนี้มาเป็นธรรมสอนใจ พระพุทธ-
เจ้าทรงสอน ไม่ใช่เอาแค่ศีล ๕ ยังมีกุศลกรรม-
บถ ๔ เรื่องวาจา ไม่พูดเพื่อเจ้อเปล่าประโยชน์ ไม่พูด
ส่อเสียด ไม่พูดหยาบคาย ไม่พูดคำเท็จ .. เราปาก
พล่อยเพื่อเจ้อไปจริงๆ คนที่เราพูดด้วยเป็นพาลชน
ฟังแล้วแทนที่จะน้อมเข้าไปใส่ตัวแล้วแก้ไข มันกลับ
เอาจุดบอดในใจมาฟัง ลดเลี้ยวมาเพ่งโทษใส่ท่าน
ว่า บังอาจอะไร ถ้าพูดอย่างไม่เนียนหูก็ว่า ตีนกู
กูไม่ล้าง แล้วมันไปหนักอะไรท่านเศรษฐี มันจึง
ตกเป็นข้าทาสของความโกรธแค้นอาฆาตพยาบาท

ปล่อยให้กิเลสลากจูงเอาตัวไปทำบาปทำชั่ว เบียดเบียนตัวเองได้ถึงปานฉะนี้

ท่านเศรษฐีเป็นคนจริง ท่านหมุนเข้ามาสอนตน ระลึกถึงคำสอนของพระพุทธองค์ อ้อมปากเรามันปล่อยจริง พุดทำไม พุดแล้วไม่เกิดประโยชน์ พระพุทธองค์ตรัสว่า ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตายก็จริง แต่ไม่ถูกกาลเทศะ คนพุดก็ตายได้

ท่านอาจารย์สิงห์ทองกำราบดิฉันเสมอๆ เมื่อเริ่มไปปฏิบัติกับท่าน ดิฉันก็ประหมัด ปลาหมอตาย เพราะปาก ยืนยันกระต่ายขาเดียวกับท่านว่า ถ้าสิ่งที่ศิษย์พุดเป็นความจริง ถึงตัวจะตายก็ไม่เป็นไร ท่านแย้งว่า พระพุทธเจ้าทรงสอน ถ้าความจริงนั้น พุดแล้วผิดกาลเทศะ พุดแล้วไม่เกิดประโยชน์กับใคร ไม่ต้องพุด ดิฉันก็ประท้วงว่า อึดอัด เดี่ยวขาดใจตาย

เมื่ออ่านเทศน์ของหลวงปู่บุดดามาถึงตรงนี้ ทำให้ใจดิฉันสะดุ้ง .. สัมมาทิลุ สัมมาทิลุของท่าน ต้องเป็นอย่างนี้ คือท่านเศรษฐีเลยขอโทษคนเขี้ยวใจว่า เราปากปล่อยไปเอง

ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติเพื่อชำระล้างจุดบอดของเรา
แก้ไขจุดบอดของเรา เราต้องล้างกันอย่างนี้ แก้ไข
กันอย่างนี้ แล้วใจของเราจะดีขึ้นไปเรื่อยๆ คือมี
อะไรเกิดขึ้น อย่าทำตัวเป็นแวนแกว่วว่าสาตแสง
ออกไปเพ่งข้างนอก ไม่ต้องไปเปลี่ยนโลกนี้ ไม่ต้อง
ไปเปลี่ยนใครทั้งนั้น เปลี่ยนเราก่อน เพราะเรา
เปลี่ยนคนอื่นเปลี่ยนไม่ได้ ถ้าเขายังไม่ตื่น เขายัง
ไม่สมัครใจ เขายังไม่เห็น

แม้พระพุทธเจ้าเอง ท่านทรงเป็นสัมพันธูญรู
รอบโลก ใครๆ ก็ยอมรับพระบัญญัติของท่าน ไม่มี
ผู้ใดจะเทียบจะเทียม แต่เวลาเราสวดบทพุทธคุณ
ท่านกล่าวว่า ท่านเป็นแต่เพียงปฐิสมมสารถิ ทรง
เป็นสารถิ ฝึกได้แต่บุคคลที่ควรฝึกเท่านั้น คือ ใคร
ที่ตื่น ระลึกรู้ตัว เปิดใจน้อมมาให้ท่านทรงฝึก ท่าน
จึงฝึกได้ หรือคํากล่าวที่ท่านตรัสเปรียบเทียบ ท่าน
เป็นเพียงผู้จูงม้าไปที่บ่อน้ำ พวกเราเป็นเหมือนม้า
ที่ท่านทรงจูงพาไป บ่อน้ำก็คือธรรมะที่ท่านตรัสรู้
แล้วทรงเรียบเรียงจัดหมวดหมู่ จำแนกให้ง่ายต่อ
การเข้าใจ แล้วนำมาสอนพวกเรา ท่านทรงสำรวม

ระวัง จูงม้าไปที่บ่อน้ำด้วยพระกรุณาดุจห้วงมหรรณพ
ถึงบ่อน้ำแล้ว เรื่องจะกินจะดื่ม เป็นสิทธิส่วนบุคคล
ของม้า ถ้าม้าไม่ดื่ม ท่านก็ทรงช่วยอะไรไม่ได้

พวกเราไม่อย่างนั้น นี่ลูกศิษย์เรา นี่ลูกเรา
บีบจมูกกรอกเข้าไปเลย ถ้าเขาสำลัก เขาไม่ได้
ซาบซึ่งระลึกว่าคุณที่เราหวังดี เราสั่งสอน เขาเพ่ง
โทษเรา .. ถือว่าเป็นแม่ เป็นพ่อ เป็นครู ใช้ผลกำลัง
มาขู่บังคับ เขาเลยจ้องจ้องเวรเอากับเรา เหมือน
คนเขี้ยวใจกับท่านเศรษฐีไม่มีผิด

เมื่ออ่านเรื่องของหลวงปู่บุดดาจบ ดิฉันก็เห็น
ชัดแจ้งว่า ที่เราไม่ว่าเรามีสัมมาทิฐินั้น ยังห่างไกล
จากความเป็นจริงมากมายมหาศาล คนที่ตาสั้นมอง
เห็นแค่ปลายจมูก ก็ไม่เห็นโลกทั้งโลก สำคัญที่เรา
ดีแล้ว แต่หลวงปู่ท่านเห็นไปรอบจักรวาล ไกลสุด
ลูกตา ท่านจึงบอกสัมมาทิฐิมันต้องเป็นอย่างนี้ แล้ว
ไม่ต้องทำให้เป็นเรื่องยาก ไม่ต้องคิดว่า จะปฏิบัติให้
ตกกระส่าย เป็นอริยบุคคล ต้องละสังโยชน์อะไรบ้าง
ต้องไปศึกษาดำรานั้น ดำรานี้ ดำรานั้น แล้วก็
ดันเดาเอาทั้งหมด

หลวงปู่บอก ง่ายนิดเดียว แค่มีสติกับสัมมา-
ทิฐิปัญญาเห็นชอบ เราก็เข้าสู่อริยมรรคมีองค์แปด
คำริชอบ วาจาชอบ การงานชอบ อาชีพชอบ รักษา
ใจให้เป็นสัมมาสมาธิ พากเพียรไม่ละไม่ถอย ก็
ปฏิบัติกันไป รักษาตัวให้อยู่บนมรรค ระลึกรู้อริย-
สัจ ๔ เป็นสัมมาอาชีวะอยู่เป็นอัตโนมัติ ถ้าทำได้
อย่างนี้ ไม่ต้องห่วงว่า ใจของเราจะไปถึงไหน มี
อะไรทำก็ทำไปตามสมควรแก่เหตุ เมื่อถึงเวลาผล
เกิดขึ้นเอง

แต่พวกเรา ไม่อย่างนั้น เหตุไม่ค้อยอยาก
ทำ อยากได้แต่ผล มันเป็นเสียอย่างนี้ ถูกกิเลส
เสี้ยมสอนอบรบบ่มไว้จนเป็นอัตโนมัติ ตั้งแต่เส้น
ผมจนจรดปลายเท้า จึงต้องมาแก้ไข มาฝึกฝืนตัด
ขาดเกล้าว่า อัตโนมัติบอกต้องอย่างนี้ เราก็ทำตัว
เหมือนเด็กที่ถึงวัยต่อต้าน พ่อแม่บอกให้ทำอย่างนี้
เป็นต้องกรีดเสียงเถียงว่า ไม่ทำ บางทียังไม่ได้ยิน
พ่อแม่พูดเลย ประท้วงไว้ก่อนแล้วว่า ไม่เอา

เริ่มต้น เราต้องทำแบบนี้กับกิเลสในใจของ
เรา พอมีอะไรคิดขึ้นมา ให้ระลึกสติไว้ก่อนว่า ไม่

เอา ไม่ทำ

เหมือนเมื่อดิฉันเริ่มไปฝึกกับท่านอาจารย์
สิงห์ทอง เวลากินข้าว เราารู้สึกว่าไอ้เนื้ออร่อย มือจะ
ไปตักเป็นคำที่สอง ท่านให้เลิกตัก แล้วไม่ตักอาหาร
นั้นอีกเลย ตักอย่างอื่นแทน ถ้าสิ่งไหนไม่อยากกิน
ต้องตักกินไป พิจารณาไป จนกระทั่งในความรู้สึก
ไม่มีว่า ไม่อยากกินแล้ว รู้แต่ว่า นี่เรากำลังกินดิน
กับน้ำเข้าไป

ท่านสอนว่า ต้องฝึกฝนไปทุกอย่าง ถ้ารู้สึก
ง่วงแล้ว วันนี้อาจนอน ท่านบอก ยังนอนไม่ได้
ต้องเดินจงกรมต่อไป จนกระทั่งตาใสเป็นตาตึกแต่น
ตื่น รู้ตัวทั่วพร้อม แล้วคราวนี้จึงลงไปนอนได้

ดิฉันก็ประท้วงท่านเลย ท่านอาจารย์เจ้าคะ
ทำอย่างนั้นแล้ว ใครจะนอนหลับได้ ท่านสั่งว่า ไป
ทำเสียก่อนสิ .. ทำ .. จริงของท่าน เมื่อเราทำ
อย่างนั้น จนกระทั่งสติมาอยู่กับใจดีแล้ว คราวนี้
เราก็ลงนอน นอนเราก็ไม่ไปคิดถึงเรื่องอะไร เราก็
หายใจเข้า หายใจออก บางที่ยังไม่ทันถึง ๓ หายใจ
เข้าหายใจออกเลย หลับไปแล้ว

แต่ถ้าเรา โอย .. ง่วง แล้วลงนอน สติพลัด
หายไป ใจจะฟุ้งซ่าน ไปโน่น ไปนั่น สารพันไปหมด
ทั่วจักรวาล หลับแล้วยังฝันอีก เข้าตื่นขึ้นมาก็เพี้ยน
ล้าไปหมด เหมือนยังไม่ได้นอนเลย เข้าเสียแล้ว มัน
บ้าอย่างนี้

แต่ถ้าทำอย่างที่ท่านอาจารย์สอน เราจะหลับ
สนิท เมื่อรู้ตัวตื่นก็สดชื่นกระปรี้กระเปร่า

แต่ไม่ใช่ทำกันได้ง่ายๆ หรือกระนะ ช่วงที่อยู่
กับท่าน ถูกท่านเคี่ยวเข็ญ ก็ทำได้เป็นอย่างดี ครั้น
ย่อหย่อน ทำไม่สม่ำเสมอเข้าประเดี๋ยวเดียว ก็เลส
ก็กลับมาประทับทรง แม่เหล็กชั่วคราวคืนคลายไป
เป็นเศษเหล็กนิสสัยเราก็กลับไปฟุ้งซ่าน ฝันเลอะเทอะ
อย่างเดิม

ครั้งระลึกได้ ก็ทำเข้มแข็ง นอนยังไม่ได้
ต้องเดินกำหนดสติให้ตื่น รู้ตัวทั่วพร้อมเสียก่อน แต่
ปรากฏไม่ตื่นหรือก เเดินเซชนฝาซ้าย ป้ายมาขวา
กระทั่งเลี้ยววกไปลงนอนตั้งแต่เมื่อไร ไม่รู้ตัว แล้ว
ก็นอนเลอะเทอะเหมือนที่ท่านว่า นอนเหมือนหมู
เหมือนหมา

ท่านจะมีคำเปรียบเปรยให้เรา รู้สึกสะดุ้งอาย
แต่ถึงเวลาที่เราบ้าเต็มอัตรา ก็เลสก็ไม่สะดุ้ง ไม่อาย
มันก็นอนเหมือนหมูเหมือนหมาได้ทุกวันไป

ครูบาอาจารย์ท่านก็สารพัดจะห้ามรดกให้เรา
เอาไว้อยะเยะไปหมด แต่กิเลสก็พาให้เราหาทาง
หลบเลี่ยงไปเรื่อย ๆ ครั้นเข้าตาจนก็ ท่านอาจารย์
เจ้าคะ ขออนุญาตพักก่อน ไว้พรุ่งนี้ค่อยตั้งต้นใหม่
เหมือนที่ท่านว่า พรุ่งนี้หรือ พรุ่งนี้มาก็ภพก็ชาติ
แล้ว

เราคงจะผัดวันประกันพรุ่งกับตัวเองมาไม่รู้
เท่าไรต่อเท่าไรแล้ว เด็ก ๆ จะเข้าใจคำว่าพรุ่งนี้
ทำนองเดียวกับที่ท่านอาจารย์ว่าเราไม่มีผิด เพื่อน
ของดิฉันมีหลานย่าคนแรก เธอตื่นเต้นมาก พอ
หลานอายุได้ขวบกว่า ๆ ก็ชวน หลานมานอนกับ
ย่าใหม่ หลานก็ ได้คุณย่า ไว้วันพรุ่งนี้ก่อน ฝ่าย
คุณย่า ถึงวันพรุ่งนี้ ก็กระวีกระวาดไปหาหลานตาม
ที่สัญญาไว้ว่าจะมานอนกับย่าแล้ว

หลานก็ประท้วงว่า นี่มันวันนี้ ไว้วันพรุ่งนี้
ก่อน คือ ในความเข้าใจของเด็ก พรุ่งนี้คือพรุ่งนี้

จะไม่มีวันมาเป็นปัจจุบันเลย เพราะพรุ่งนี้คืออนาคต
ไปเรื่อยๆ ถ้าเลื่อนมาถึงวันนี้ ก็เรียกวันนี้แล้ว
ไม่ใช่พรุ่งนี้ที่สัญญากัน เขาไม่เข้าใจว่า ที่บอกคุณ
ย่า ไว้วันพรุ่งนี้นั้น เมื่อพรุ่งนี้มาเป็นวันนี้ ก็คือเจ้า
จะต้องมานอนกับย่าแล้ว

คุณย่ามาที่ไร เขาก็ยืนยัน ก็บอกแล้วว่าพรุ่ง
นี้ พรุ่งนี้ ในความเข้าใจของเขา คือ พรุ่งนี้ที่ไม่มี
วันมาถึง สำหรับเขา เมื่อไรที่เป็นวันนี้แล้ว เขาก็
อยู่กับพ่อกับแม่ของเขา

ท่านอาจารย์ว่าอย่างนั้น ดิฉันจึงได้สติ กิเลส
คงตมตุนให้เรา .. พรุ่งนี้ .. กับตัวเราอยู่เป็นอาณัติ
เมื่อพรุ่งนี้มาเป็นวันนี้แล้ว เราก็ผิดผ่อน เอาไว้พรุ่ง
นี้เถอะนะ วันนี้ ช่างเถอะ ช่างเถอะ ช่างเถอะ เรา
คงทำอย่างนี้ จนท่านสุตวิสัยที่จะทนฟังไหว ท่าน
ก็ประท้วงให้ว่า แล้วมันพรุ่งนี้มากี่ภพกี่ชาติแล้ว

เมื่อท่านอาจารย์พูด ดิฉันยังไม่เข้าใจความ
หมายของท่านชัด แต่เมื่อฟังเพื่อนเล่าเรื่องหลาน
จึงสะดุดขึ้นมาในใจ แล้วได้สติว่า เราถูกกิเลสตมตุน
จนถึงขั้นเรากลับไปเป็นเด็กอายุขวบกว่าอย่างนี้เชียวนะ

หรือ ความคิดของคนไม่มีวัย มีแต่ว่า พุทธะ
ความจริง หรือกิเลสความปลอม ไม่มีวัย ไม่มีผู้ใหญ่
ไม่มีเด็ก

ถ้าเราจะสอนใคร อย่าไปกังวลว่านี่เด็กเกิน
ไป ยังฟังไม่รู้เรื่อง เราอยากอธิบายอะไร อธิบาย
ไปแล้ว อาจารย์จิตแพทย์ท่านหนึ่งอธิบายว่า เรา
สามารถพูดกับเด็กตั้งแต่ยังอยู่ในท้องแม่ได้ จิต
ของเด็กสามารถรับรู้ รับทราบ และจำมาใช้เมื่อโต
ขึ้นได้ ถ้าเราสามารถสร้างสภาวะแวดล้อมให้แม่
ตั้งแต่เริ่มตั้งท้อง ได้มีสุขภาพกาย สุขภาพใจดี มี
ความคิดชอบ มองปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เมื่อ
คลอดมาแล้ว เด็กก็อยู่ในความดูแลที่อบอุ่นอย่าง
น้อย ๑๘ เดือน ถึง ๒ ขวบปีแรก จิตใจของเด็ก
เหล่านี้จะมีภูมิคุ้มกัน มีความมั่นใจในตัวเอง

ต่อไปในกาลข้างหน้า หากประสบวิกฤตใน
ชีวิตหนักหนาสาหัสเพียงใดก็ตาม จิตใจของบุคคล
นั้น หลังจากชดเชยไปพักหนึ่ง จะกลับมาตั้งหลักได้
มาอยู่กับเหตุผล แล้วแก้ไขปัญหาไปด้วยปัญญา
เห็นชอบ

แต่ถ้าช่วงที่อยู่ในห้อง จนถึง ๒ ขวบปีแรก
ไม่มีความอบอุ่น ถึงจะมีคนดูแล แต่ก็เปลี่ยนคนไป
เรื่อย ๆ สัมผัสที่ได้รับไม่ให้ความอบอุ่นปลอดภัย
หรือเป็นเด็กบ้านแตกสาแหรกขาด ต่อจาก ๒ ขวบ
ไปแล้ว ถึงจะได้ผู้อุปการะที่ดี บริบูรณ์ด้วยวัตถุสิ่ง
ของ ผู้คนเอาใจใส่ดูแลไม่ขาดตกบกพร่อง ต่อไป
ถ้าประสบวิกฤตแบบเด็กคนแรก ทั้ง ๆ ที่เด็กคนแรก
มีความอบอุ่นแค่ ๒ ปีแรก แล้วต่อไปชีวิตต้อง
ระหกระเหินอดมื้อกินมื้อก็ตาม

เมื่อเด็ก ๒ คนนี้มีวิกฤตเท่า ๆ กัน ทำนอง
เดียวกัน คนแรกจะรักษาตัวรอด แต่คนหลังจะ
สติแตก ดีไม่ดีอาจเป็นโรคจิตไปเลย เพราะไม่
สามารถปรับใจให้อดทน ทำความเข้าใจแรงกระแทก
ที่ประสบอยู่ได้ เพราะไม่มีความมั่นใจในใจตนเอง

ถ้าจะว่าให้ถี่ถ้วน ก็ต้องมีเหตุปัจจัยเดิมเป็น
สาเหตุอยู่ พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่าของทุกอย่าง
ย่อมมาแต่เหตุ ก็ต้องมีเหตุปัจจัยที่ทำให้บังเกิดเป็น
ความพร้อมหรือความขาดแคลนทำนองนั้น ๆ ขึ้น ที่
เราพูดกันถึงแต่เรื่องของรูปธรรมเพราะเป็นสิ่งที่เห็น

ได้ ถ้าเราจะต้องไปเกี่ยวข้องกับดูแลเด็กคนไหน จะ
ได้นึกถึงตรงนี้ไว้ว่า ให้อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับให้
จิตใจที่มีสุขภาพแข็งแรงกับเขา

ถ้าเรามีโอกาสสามารถจะแก้ไขหรือทำอะไรได้
โปรดอย่ารีรอ ถึงจะให้แก้วแหวนเงินทองข้าวของ
อะไร อะไร มากมายแค่ไหน ก็เทียบกันไม่ได้กับ
ใจที่มีธรรมเป็นหลักพึ่งพิง ให้เกิดความปิติ อิ่มเอิบ
หล่อเลี้ยงทำให้ใจอิ่มเต็ม พอ บริบูรณ์อยู่ด้วยตัว
ของตัวเองตลอดเวลา

มีภาชิตบทหนึ่งกล่าวว่า ความหิวเป็นโรค
อย่างยิ่ง หิวอาหารที่เป็นคำข้าวยังแก้ไขกันได้ง่าย
แต่หิวความรัก ความอบอุ่น ความเอาใจใส่ หรือ
ความรู้สึกอยากให้ตัวฉันเป็นที่ปรารถนาของใครสัก
คนนี่ เป็นความหิวที่เติมกันให้อิ่มได้ลำบากมาก ๆ
ถ้าเราสามารถสอนให้ใครเข้าใจตรงนี้ แล้วเขาเกิด
ความชุ่มชื่นใจ ประจักษ์ชัดว่า อันที่จริง ความหิว
ชนิดนี้ต้องบำบัดด้วยตัวของตัวเอง ดังที่พระพุทธ
องค์ตรัสไว้ว่า ไม่มีอะไรจะเป็นที่พึ่งยิ่งไปกว่าตนแห่ง
ตนเป็นที่พึ่งของตนนั้นแล

ถ้าเราปฏิบัติจนกระทั่งใจของเราเข้าใจถึงความ
จริงข้อนี้ได้ จุดบอดทั้งหลายก็จะเริ่มคลี่คลายความ
มืดมิด จนเราสามารถมองเห็นได้เป็นปกติ คราวนี้
แทนที่ทุกอย่างจะเป็นว่า เราเป็นจุดศูนย์ถ่วงของโลก
ขว้างอะไรออกไป ก็กลับเข้ามาสู่โลกด้วยแรงดึงดูด
เท่านั้น ใจที่มีจุดบอดอยู่ อะไรมาชน อัตโนมัตติจะ
รักษาตัวเอง ถนอมตัวเองไว้ เอาความผิด กระเด็น
กระเด็นไปใส่คนอื่นหมด คนอื่นแล้ว คนอื่นบกพร่อง
คนอื่นมีแต่ที่ตำหนิทั้งนั้น แต่ฉันนี่นะบริสุทธิ์ผุดผ่อง

อิตตา สักกายทิล्ली ตัวกูของกู ครอบคลุมเรา
เสียจน ตาเราดี ก็เหมือนตาบอด มองอะไรไม่เห็น
ตามเป็นจริง ทุกอย่างบิดเบี้ยวตามกิเลส ทุกอย่าง
เลยเป็นอคติ ทุกอย่างเลยเป็นหนี้สินก่อทุกข์ก่อโทษ
ให้ตัวของตัว

เราก็เพียรพยายาม เราก็ว่าเราเมตตาเขา
แต่จริงๆ ไม่ใช่เมตตา ลึกลงไปในจิตไร้สำนึกที่สติ
ของเราตามไม่ทัน เราต้องการให้เขามารักเรา มา
นิยมเรา มาเป็นพรรคพวกเรา ทุกอย่างเป็นกำไร
ขาดทุนหมด

แม้จะไปปฏิบัติธรรม ก็เป็นพุทธพาณิชย์ ที่
ฉันทำบุญไป จะได้ช่วยให้ฉันเกิดใหม่เป็นเศรษฐี
หรือในอนาคตนี้ ฉันจะไม่อดอยากยากจน คือทุก
อย่างจะบวกลบคุณหารออกมาอย่างนี้หมดโดยไม่
รู้ตัว ไม่ใช่ว่าตั้งใจตั้งใจ แต่กิเลสที่ซึ่หลังนั่งคอ
เราอยู่ ทำให้ตัวตนของเราใหญ่เสียจนกระทั่งคับ
จักรวาล จะมองอะไรก็มองแต่เข้าตัวเอง เป็นอคติ
บิดเบี้ยวไปหมด

พระพุทธองค์ทรงสอน ให้เรารู้จักโลกตาม
เป็นจริง จึงจะอยู่ในโลกได้อย่างปลอดภัย ไม่ใช่เห็น
ตามอุปาทาน เช่น เราเห็นคน ก็อายุ ๒๐ เท่าๆ
กัน ถ้าเราไปคิดว่าคนเหล่านี้จะต้องฟังเรารู้เรื่อง
เท่าๆ กัน เราจะเกิดปัญหา เพราะตามเป็นจริง คน
อายุ ๒๐ บางคนก็ปัญญาอ่อน หรือมีความพร่อง
ในอารมณ์ มีความสามารถเท่ากับเด็กอายุ ๕ ขวบ
เท่านั้นแหละ ถ้าเราไปมอบหมายความรับผิดชอบ
ให้เท่ากับผู้ใหญ่อายุ ๒๐ ก็ต้องตีกันบรรลัวยาวอด
สามิภรรยาคนหนึ่ง มีสาวใช้เป็นคนซื่อสัตย์
ขยันขันแข็ง แต่บางเรื่องเขาก็มีจุดบอดของเขา

สามีมกรรยาคุณี่ งานอะไรในบ้านทำกันเองได้
ก็ทำ สามีเห็นว่าน้ำมันเคลือบพื้นห้องที่ทาไว้เริ่ม
ด้าน หหมดเงาแล้ว ก็ลงมือขัดพื้น แล้วเอาน้ำมัน
เคลือบพื้นมาทาในวันเสาร์ พร้อมทั้งสั่งสาวใช้ว่า
ถ้าเจ้าจะเดินไปหยิบของ ให้เดินอ้อมไปทางข้าง
นอกนะ อย่าย่ำผ่านห้องนี้ เพราะน้ำมันยังไม่แห้ง
พื้นจะเสีย

ฝ่ายสาวใช้มีความเข้าใจว่า พื้นยังไม่แห้งก็คือ
พื้นเปียกน้ำ เมื่อมองดูที่พื้น ก็ไม่เห็นเปียกอย่าง
ที่เข้าใจ แต่ความเป็นจริงน้ำมันยังไม่แห้ง ก็ปรากฏ
ว่า พอเที่ยงนายออกไปกินข้าว สาวใช้ก็เหยียบลงไป
ประทับรอยเท้าไว้ เหมือนกับดาราฮอลลีวู้ดประทับ
รอยไว้บนพื้นถนน นายเข้ามาเห็นแทบจะเป็นลม

ฉันบอกเจ้าแล้วใช้ใหม่ว่า มันยังไม่แห้ง ไม่
ให้เดินเข้าไป

สาวใช้ก็ตีหน้าซีอบริสุทธ์ หนูเห็นมันแห้งแล้ว
ละนาย

ก็รอยตีนเจ้าเป็นแถวไปหมด ไม่เห็นหรือ

สาวใช้ก็มองอย่างงงๆ ไม่เข้าใจทำไมนาย
ผู้ชายต้องโกรธเกรี้ยวถึงปานนั้น มองที่ไรก็ไม่เห็น
เปี้ยกที่ตรงไหน ทำอย่างไรก็ไม่เห็น ก็มันแห้งแล้ว
ถ้าเปี้ยกก็ต้องเอาไม้ม้อบไปเช็ดล่ะสิ

เรื่องแค่นี้เอง ใจแต่ละคนแปลคำว่าแห้งกัน
คนละอย่าง มันจึงไปเจอเจอกันคนละที่ ระหว่าง
ที่ใจมองไม่เห็นตามความเป็นจริง ก็ต้องมีเรื่อง
กระทบกระทั่งกันเรื่อยไป จะไปสรุปว่า ก็โธจันแค่นี้
พูดกันก็ต้องรู้ภาษาสิ มันไม่ใช่

จะว่าไม่รู้ก็ไม่ถูก ก็รู้ภาษาเหมือนกัน แต่รู้กัน
คนละภาษา แปลตามพจนานุกรมกันคนละเล่ม ถ้า
จะฆ่ากันก็ต้องตายไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะต่าง
ก็เข้าใจตามอุปาทานของตน

ชีวิตของคนเรา ถ้าแต่ละคนเฝ้ามองให้ทะลุ
อุปาทาน ทะลุจุดบอดไปได้แบบนี้ เรื่องทั้งหมดที่
ก่อกวนใจเรา จนทำให้เราสติแตก บ้าขึ้นมา เพราะ
แต่ละคนก็มีเหตุผลว่า เรื่องของฉันใหญ่ที่สุด จริง
เรื่องของแต่ละคนต่างก็ใหญ่ที่สุด

ถ้าเรามีตาซึ่งวิเศษมาซึ่งปัญหาของแต่ละคน ที่บอกว่าเขาทุกข์ แล้วมาเปรียบเทียบว่า ของใคร ใหญ่กว่ากัน ของใครเล็กกว่ากัน จะไม่มีของใครใหญ่กว่า ของใครเล็กกว่า เมื่อถึงจุดหนึ่ง ปัญหาของแต่ละคนก็ทำให้เจ้าของบ้าได้เท่าๆ กันทั้งนั้น

แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า เราไม่ต้องไปภูมิใจว่า เรื่องของใครใหญ่กว่ากัน และเมื่อมันใหญ่แล้ว เรามีสิทธิที่จะไม่ประพฤติปฏิบัติแล้วเรียกร้องความเห็นใจว่า ที่ฉันทำความชั่วร้ายอย่างนี้ก็เพราะเรื่องมันใหญ่ จนฉันจำต้องบ้าสติแตกไป พระพุทธเจ้าไม่ทรงสอนอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าทรงให้พิจารณาประสบการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา ให้เราเรียนรู้ ผิดัดขัดเกล่าใจของเราให้หลุดจากกิเลส จนเป็นไทแก่ตน ถ้าเราระลึกอย่างนี้เอาไว้ แล้วตั้งใจปฏิบัติ เราทำได้ทุกคน เพราะธาตุแท้ของใจ ไม่มีใจดี ใจชั่ว ใจเป็นธรรมชาติธาตุรู้ เหมือนแก้วน้ำใสๆ ไบนี้ แต่ที่เราเห็นว่า วันนี้ใจเราดี วันนี้ใจเราร้าย เราไปมองอารมณ์ที่ผันแปรไป เหมือนน้ำในแก้วนี้ว่าเป็นตัว

แก้ว ถ้าเราเอาน้ำโคลนใส่เข้าไป แล้วไปวัดกทุกซ์
ร้อนว่า แก้วนั้นเป็นสีโคลนไปหมดแล้ว

มองให้ดีๆ เถอะ ใจก็ยังเป็นแก้วใสๆ อยู่
อย่างนั้น แต่สีโคลนมาจากสีอารมณ์ของใจ เมื่อ
อารมณ์เปลี่ยนเป็นเบิกบาน ก็กลายเป็นน้ำสีชมพู
แก้วก็ยังเป็นแก้วใสอยู่อย่างเดิม แก้วไม่ได้เปลี่ยน
จากสีโคลนมาเป็นสีชมพู

ใจ เป็นธรรมชาติ ธาตุรู้ เป็นตัวรู้ รับอารมณ์
เสวยอารมณ์ ถ้าเราฝึกจนสติของเราสามารถที่จะรู้
สักแต่ว่าได้ เราก็บา เราก็บาย เมื่อความคิดเป็น
น้ำโคลน เราก็มั่นมั่นเป็นจิตตสังขาร ตัวปรุงแต่ง
เป็นเงาของใจ ไม่ต้องบ้าตามมันไป

มันเป็นน้ำโคลน เราก็มั่นมั่นรู้ อยู่เฉยๆ
ประเดี๋ยวน้ำโคลนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แปรปรวน เพราะ
ทุกอย่างในโลกนี้เป็นไตรลักษณ์ทั้งนั้น รวมทั้งใจ
ที่ยังไม่เป็นธาตุบริสุทธิ์ ก็ยังเป็นอนิจจัง ทุกขัง
อนัตตา ด้วย

ถ้าเรายังไม่มีปัญญาที่จะคิดดีคิดชอบให้น้ำ
โคลนหายไปได้ ก็คอย เหมือนเราเห็นไฟกองหนึ่ง

ลูกใหม่อยู่ เราไม่มีปัญญาจะดับมัน แต่เราเชื่อว่าไม่มีอะไรจะตั้งอยู่นั้นตกาล เราอดทนคอย ประเดี๋ยวเถอะ ไฟก็ต้องดับ เมื่อเชื้อไฟหมด มันก็ต้องดับ ถึงจะกองใหญ่หมီးมาแค่ไหน เชื้อไฟจะมากแค่ไหน วันหนึ่งมันก็ต้องหมดจนได้

ถ้าเรามีความมั่นใจอย่างนี้ ทุกอย่างก็ดับหมด ไฟในใจเราก็เหมือนกัน จะโลภ จะโกรธ จะหลง แค่นั้น ถ้ายังไม่มีปัญญาที่จะแก้ไขได้ นิ่งเฉยอยู่ อย่าให้มันลากจูงเราไปถลอกปอกเปิกก็แล้วกัน เต็มวันก็ดับ

เมื่อเราไปดูไปจนกระทั่งมันดับได้ครั้งหนึ่งในคราวต่อไป ใจจะมีกำลังเพิ่มขึ้น หรือมีแบายคาย อุบาย มีปัญญาเห็นชอบเกิดขึ้น ต่อไปเราก็เก่งขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าใจจะกลายเป็นน้ำโคลน เราตั้งสติจ่อ หนึ่งดูใจอยู่ที่เดียว น้ำโคลนจะกลายเป็นน้ำใสไปเดี๋ยวนั้น เพราะใจจะกลับมารู้เป็นปัจจุบันขณะ หลุดจากอารมณ์ที่มาครอบคลุม พัดพาให้เป็นทะเลบ้า

ใจก็เหมือนแก้วอันตราย ถ้ากิเลสนั่งอยู่ได้ สติก็สลับเหมือดไป ถ้าสติฟื้นตัวขึ้นมา กิเลสก็ต้องถอย

ฉากไปเพราะสว่างแล้ว เงามจะมีที่ไหนกัน เห็นอย่าง
นี้แล้ว ก็ไม่กลัวอะไร ถ้ารู้ว่าใจเกิดน้ำโคลน สติก็มา
จ่ออยู่กับใจ เท่านั้น น้ำโคลนก็เหมือนอย่างกับเล่น
แร่แปรธาตุ มองอีกที อ้าว กลายเป็นน้ำใสไปแล้ว

เราไม่ต้องทำอะไร คอยระมัดระวัง คอย
รักษาสติเอาไว้ เพียงแค่นี้ แต่ต้องฝึกเรื่อยๆ ให้
สม่ำเสมอ เพราะสตินี้มันเจ้าเล่ห์แสนกล บางทีเรา
ก็ว่าเรามีสติดีอยู่ ผลอกะพริบตาเดียว ปรากฏว่า
มันกลายเป็นหมาไล่เนื้อที่ผลอยหลับไปเสียแล้ว
หลับไปโดยไม่บอกไม่กล่าวให้รู้ตัวกันบ้างเลย

มันดับหายไปเฉยๆ อย่างนั้นแหละ มันเป็น
ของมันอย่างนี้ แต่ไม่มีอะไรยากเกินความเพียร
พยายามของมนุษย์ไปได้ ถ้าเชื่ออย่างนี้ เราจะไม่
ท้อไม่ถอย พยายามทำไปเรื่อยๆ ครูบาอาจารย์แต่
ละองค์ กว่าท่านจะมาเป็นครูบาอาจารย์ ให้เราได้
เคารพนับไหว ท่านก็ใช้คำว่า ฟากตาย เกินตาย

ท่านอธิบายว่า ถ้าสู้แค่ตายนี้ เราตาย แต่
กิเลสยังไม่ตาย พอเกิดใหม่ กิเลสก็คาบเราไปเกิด
ด้วย มันก็เวียนเกิดเวียนตายอยู่อย่างนี้ แต่ถ้าเรา

เอาให้พาทาย คือเลยตายไป กิเลสจึงตาย แต่เรา
ไม่ตาย

ตรงที่เรานึกว่าเราตายนี้ เป็นกิเลสตายทุกที่
อย่างที่ท่านพระอาจารย์ฝันแล้วว่า ท่านไปติดใจสาว
ที่เห็นจูงลูกเล็กๆ เดินผ่านไปตอนที่บิณฑบาตเสร็จ
กำลังเดินกลับเข้าวัด รู้ทั้งรู้ สติเตือนว่า เขาต้องมี
ผ้าแล้ว ไม่อย่างนั้นจะมีลูกเล็กๆ จูงมาได้อย่างไร

กิเลสตอบว่า ช่างเถอะ ถึงศีลจะขาด ถึงจะ
ต้องไปตกนรกใช้หนี้อีก ๑๐ ชาต ๒๐ ชาต ก็คุ้ม
ฤทธิ์กิเลสมันถึงขั้นนั้น

ท่านก็บอกตัวเองว่า ไม่เอา เรามาพบทาง
บริสุทธิ์อย่างนี้แล้ว ตายก็จะขอตายไปในผ้าเหลือง
เพื่อจะได้เป็นเครื่องเตือนเรา

เมื่อเกิดมาใหม่ ถึงยังพูดไม่ได้ พอเห็นผ้า
เหลืองที่ไหน ให้ใจคิดอยากบวชจนไม่เป็นอันฟังกิเลส

ท่านก็เร่งความเพียร พร้อมทั้งอดข้าว อด
ข้าวจนถึงวันที่ ๗ ท่านรู้สึกเพลียมาก เพราะตลอด
เวลาเหล่านี้ ใจไม่มีเวลาสงบลงรวมเป็นสมาธิเลย
ท่านก็อธิษฐาน ยอมตายเป็นตาย ปักใจตายใน

ผ้าเหลือง มือกำผ้าเหลืองไว้แน่น ท่านแล้วว่า ใน
เสี้ยววินาทีที่ว่าตายแน่ๆ จิตก็เลยลงรวมใหญ่ แล้ว
เกิดนิมิตให้รู้ว่า ผู้หญิงคนนี้เคยเป็นคู่ครองกับท่านมา
แค่สัญญาตามมาทวง เป็นบททดสอบให้เรา
ดูใจเราว่า จะเอาจริงเอาจัง หรืออยู่ไปกับกิเลส เอา
ถ้าเขาเล่นหูเล่นตา หรือเขายั่วยวน ยังจะว่าได้ว่า
มันมีเหตุ นี่เขาก็ไม่รู้ ไม่ได้เห็น เขาเพียงแต่เดิน
สวนมาให้เราเห็น แค่นั้นแหละ จิตผู้รู้ ก็จำของ
เจ้าของได้ แต่ถ้าเราตั้งจิตให้เด็ดขาดอย่างท่าน เอา
ให้พากตาย เราก็พ้นทุกข์ไปได้

ฟังประวัติครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ท่านก็ต้อง
อธิษฐานกันอย่างนี้ทั้งนั้นแหละว่า เอาให้เกินตาย
ถ้าตายเป็นตายไปเลย คือตายในผ้าเหลือง ถ้าเรา
กำลังปฏิบัติ ปฏิบัติ ปฏิบัติ แล้วรู้สึกว่าจะไม่ไหวแล้ว
ตายแน่ๆ เราก็เอาเลย ตั้งจิตให้เด็ดขาด ตายเป็น
ตายกัน แต่โดยมากเราหลับไปเสีย เลยไม่ได้ตาย
แต่เสร็จกิเลสทุกที ตรงนี้แหละคือปัญหาของเรา

รู้อย่างนี้ เราจะได้มีกำลังกัน การปฏิบัติ จะ
ว่ายากก็ยาก แต่จะว่ายากเกินที่เราจะทำได้ ก็ไม่ถึง

กับเกินกำลัง แต่จะว่าง่าย มันก็ไม่ง่าย

ถ้าเราเพียรพยายามจนผ่านพ้นจุดตรงนั้นไป
ได้ มันก็เหมือนอย่างกับเราทำเข็มหล่นลงไปที่พื้น
ถ้าเรากระวนกระวายรีบร้อนหา เราก็เหยียบมันไป
ข้ามมันมา ในที่สุดเราเหนื่อยจนตัดใจว่า หาไม่เจอ
ก็ไม่เจอ พอเราวางใจว่า ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้ แต่
เราก็จะเพียรทำไปอยู่อย่างนี้ ทำให้ติดเป็นอุปนิสัย
เอาไว้ มันก็เหมือนกับมีวัตถุเรืองแสง วูบขึ้นมาจาก
พื้นให้เราเห็น ໄ໓ .. ถ้ามันเป็นงู มันก็ฉกเราตายไป
แล้ว เพราะมันอยู่ตรงนั้นแหละ การปฏิบัติจะเป็น
ทำนองนี้ทุกที

ถ้าเราได้สติ บอกตัวเองว่า ช่างมัน เราไม่ได้
ปฏิบัติเพื่อจะเอาผล เราปฏิบัติเพื่อให้เป็นอุปนิสัยไว้
เป็นเครื่องเตือนเราในชาติภพต่อๆ ไป พอรู้ความ
ได้ก็อยากปฏิบัติอย่างนี้ เราไม่ได้จะเอาผล ไม่ได้
เอาสมาธิ ใจลงรวม ไม่ได้จะเอารู้ตรงนั้น รู้ตรงนี้
ทำไปให้สม่ำเสมอ เก็บชั่วโมงบินไป แล้วอะไรๆ ก็
จะค่อยๆ ดีขึ้น

แต่ถ้าเราเคร่งเครียด ไม่ได้ วันนี้จะต้องเอา
เท่านั้น เอาเท่านี้ เราบ้ำคั้งทุกทีเลย

ก็ฝากเอาไว้เป็นกำลังใจ เราต่างคนช่วยกัน
จับมือพากันไป ใครล้มลงก็ช่วยจุดกันขึ้นมา .. ตอนนี้
เรามีกำลังใจ เขาล้ม เราก็ช่วยจุดเขาขึ้นมา เราจะได้
เป็นกำลังใจของกันและกัน

บัดนี้ก็สมควรแก่เวลาแล้ว ขอฝากให้นำไป
พินิจพิจารณาและปฏิบัติดู ขอขอบคุณค่ะ

ใจโทษตา
ตาโทษเงา
เงาโทษเส้นผม
บดบังภูเขา
ไม่เห็น ไม่คิด ไม่ทำ ไม่จำ
เหมือนไม่มีอะไร...ข้างใน

((เวลา...ตอบทุกคำถามอย่างเงียบๆ)))

เส้นผมงอกเงย
เงางอกเงา...
ใจอยากเห็น ตาต้องเห็น
ย้ายภูเขาจากฝั่ง
เพียงเพื่อประจักษ์ตา
เด็ดขาดเส้นผมบาง
เพียงเพราะขวางตา
ณ มุมเดิม...
ในดวงตานิ่งงัน
ในดวงใจมืดดำ

เซวี่ อัคร

ไม่ต้องไปเปลี่ยนใคร
ไม่ต้องไปเปลี่ยนใครทั้งนั้น
เปลี่ยนเราก่อน
เพราะเราเปลี่ยนคนอื่นเปลี่ยนไม่ได้
ถ้าเขายังไม่สนใจ เขายังไม่สมัครใจ
เขายังไม่เห็น

